ŞAKA

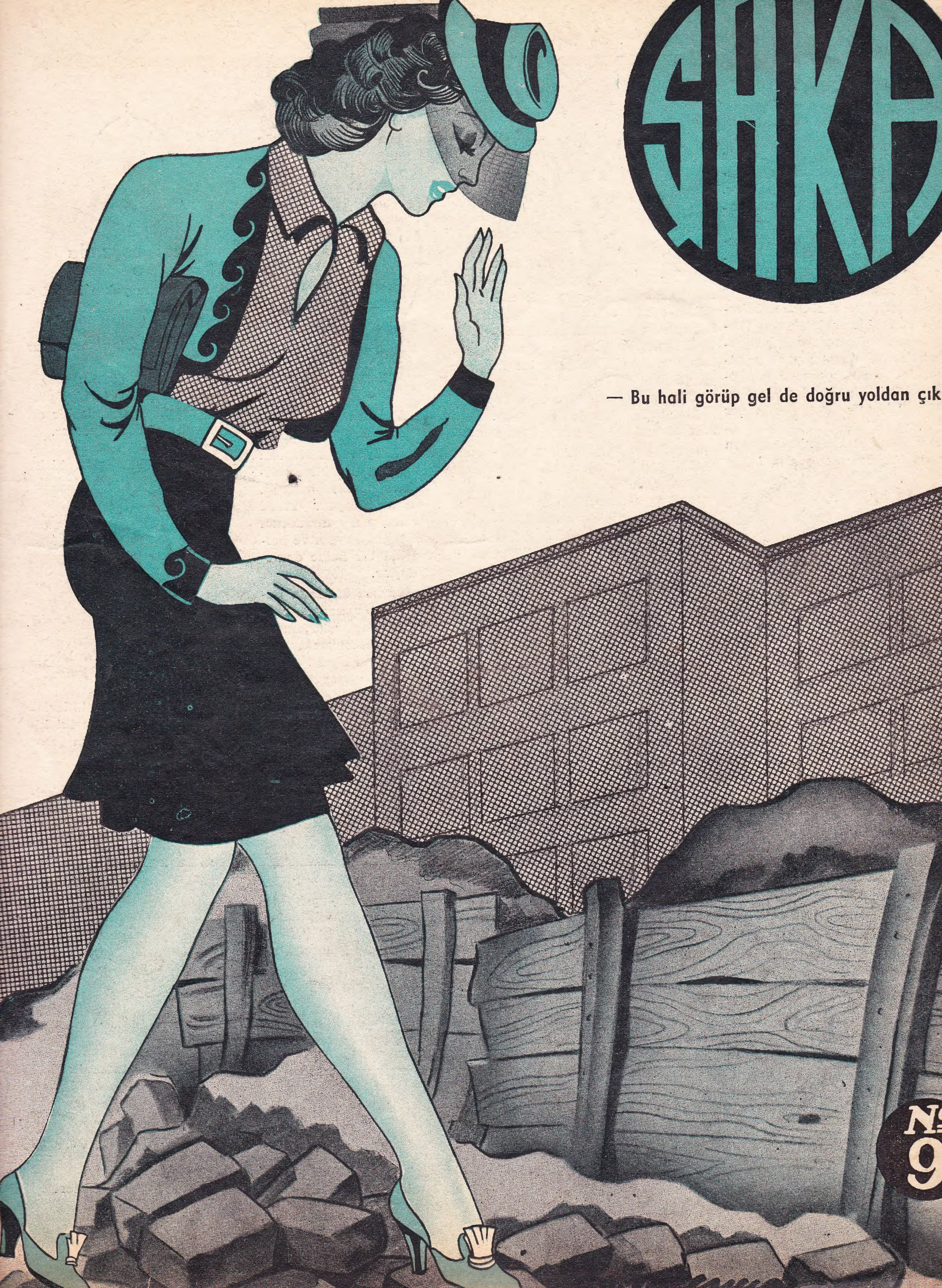

— Bu hali görüp gel de doğru yoldan çık

Nº
9

Haftanın Şakası

Hususî otomobiller

●

Hususî otomobillere benzin verdirilmiyecek, kısacası bunlar artık kullanilmayacakmış. Bundan da maksat benzin sarfiyatını tahdittir.

Dünyanın içinde bulunduğumuz ahval ve şeraiti karşısında bu veya buna benzer tedbirler alınması pek tabiîdir.

Bu tedbirin ilk neticesi hususî otomobil sahiplerinin; taksiye, otobüse, tramvaya binmesi, daha da olmazsa yaya yürümesidir. Fakat onları düşündüren asıl nokta belki de şudur: Taksiye yazdırmak isteseler plâka verilmiyor, satmak isteseler kullanılmıyacak olduktan sonra herkes nediye alsın?

Bu bize, en ucuz ve en bol otomobilli memleket olan Amerikada geçmiş bir vak'ayı hatırlattı. Size de anlatalım:

Amerikalı birinin ufak bir otomobili varmış, kullanmış kullanmış, bıkmış. Başından defetmeğe karar vererek Nevyork'un en çok okunan gazetelerinden birinde bir küçük ilân çıkartmış:

«1000 dolara alınmış Filân marka otomobil 200 dolara satılıktır. Falân numaralı sokakta Feşmekân binasında kapıcıya müracaat».

Aradan bir hafta geçmiş. Hiç bir talip yok. Bu sefer adam fiyatı 100 dolara indirerek ayni tertipte yeni bir ilân vermiş.

Aradan bir hafta daha geçmiş. Yine talip yok. Bu vaziyet karşısında adam fiyatı 50 dolara indirerek üçüncü ilânı vermiş.

Üç gün, beş gün, on gün... Talip yok da yok. Artık kafası kızmış, şöyle bir ilân yazarak gazeteye göndermiş:

«1000 dolara alınmış Filân marka bir otomobil bu gece Falân numaralı sokakta Feşmekân binasının önüne bırakılacaktır. İsteyen bu otomobili bedava alıp götürebilir.»

Artık otomobilin başından gideceğine emin yatağına girerek rahat bir uykuya dalmış. Ertesi sabah kalkıp ta Nevyorkun Falân numaralı sokağındaki Feşmekân binasının penceresinden sokağa bakınca bir de ne görsün:

Bedava alıp gitsinler diye sokağa bıraktığı kendi Filân markalı otomobilin yanına belki alıp giderler diye ayni markadan birkaç yüz otomobil bırakmamışlar mı?...

Bir gün biz de, hususî otomobillerin sokaklarda bırakıldığını görürsek emin olunuz ki elimizi sürmiyeceğiz ve bizim de bir otomobilimiz olsa onların yanına bırakacağız!

Doğrusu güç!

●

Küçük ve büyük esnaf, fiyat murakabe komisyonunun haksızlık ettiğini, tespit ettiği fiyatlarla mal satmağa imkân olmadığını, verdiği kararları tatbik etmenin çok güç olduğunu söylüyorlarmış...

Çocuk babasına bir gün şikâyet etmiş:

— Baba demiş, öğretmen bana çok güç sualler soruyor, cevap veremiyorum. Herkes bana tenbel diyor. Halbuki, güç sual de yalnız bana soruluyor.

Çocuğun babası mektebe gitmiş, öğretmeni bulmuş, çotuğun şikâyetini anlatmış. Öğretmeni:

— Oğlunuz sizi aldatıyor demiş, çok tenbel, hiç çalışmıyor. Bir şey bilmiyor. Bunu size şimdi ispat ederim.

Çocuğu çağırmış:

— Söyle bakayım demiş, iki kere iki kaç eder.

Çocuk babasına dönmüş:

— İşte baba demiş, gene güç sualler sormağa başladı!.

Hangisi daha iyi olacak

●

Gazetelerimizden birinde bir hâvadis okuduk. Geçenlerde bir gün Kadıköy vapurlarından birinde 50 yaşlarında bir adamcağız nasılsa denize düşmüş. Vapuru durdurmuşlar. Yirmi dakika aradıktan taradıktan sonra adamcağızı baygın ve belki de yarı ölü bir halde denizden çıkarmışlar.

Vapur yolcuları arasında bulunan dört doktor hemen adamın imdadına koşmuşlar, muayene etmişler, kararlarını vermişler: Enjeksiyon lâzım.

Vapurun ilâç kutusuna müracaat edilmiş. Orada da aranmış taranmış ve bir tek enjeksiyon iğnesi bulunmuş. Fakat ne halde? Kör, paslı, berbat ve işlemez bir halde. İşlese bile, içine konacak ilâç kurtarmadan önce iğnenin pası adamı öldürebilecek.

Bu havadisi veren gazete, yanıp yakılıyor ve deniz yolları idaresine çatıyordu.

Doğrusu biz bu gazeteyi -haksız demeyelim amma- pek te haklı görmüyoruz. Çünkü bu hal şuna delâlet eder ki vapurlarımızda hastalananlar, denize düşenler, bir enjeksiyon iğnesini zamanın paslandıracağı kadar enderdir.

Vapurlarda sık sık hastalanıp, ikide birde denize düşüp ilâç kutularında passız ve temiz enjeksiyon iğneleri bulundurulması ve ilâçların arasıra kontrol edilmesi lüzumunu idareye ihtar etmektense; paslı bir iğnenin vapurlarda umumî sıhhat ve muvazenemizin yerinde olduğunu bize ispat etmesi daha iyi değil midir?

Hudut boyunda

●

Bizim hududa yakın bir köyde, bir er yabancı köydeki Albaya rastladı:

— Teğmen dedi, sigaran var mı?..

Yabancı Albay döndü:

— Sen dedi talim terbiye görmedin mi? Sizin orduda bir er, bir albaya teğmen diyemez.

Er güldü:

— Doğru dedi, fakat bizim orduda sen albay olamazdın!.

Aşkolsun

Ahırkapıya kısa fasılalarla yanıp sönen fener yeni konmuştu.

Bir gece, Üsküdar sahillerinde feneri ilk defa gören iki kişi, uzaktan durup, yarım saat seyrettiler.

Nihayet içlerinden biri:

— Aşkolsun şu fener bekçisine dedi.,

— Neden?

— Görmüyor musun, fener belki yüz kere söndü, yüz kere yaktılar!.

Harp cilveleri

●

1870 de Paris muhasara edildiği sıralarda, generallerden birinin verdiği ziyafet listesi ele geçmiştir. Aynen neşrediyoruz:

At eti suyu— Köpek ciğeri yahnisi —Kedi kızartması — Zeytinyağlı fare.

Şakacı

Sene: 1 Cilt: 1 No: 9

FİATI 10 KURUŞ

Cuma 29 İkinciteşrin 1940

SAHİBİ : A. CEMAL
İdarehane :
İstanbul Ankara Caddesi No: 71
2 nci kat Hususî Daire
Telefon: 21649
Telgraf adresi: İstanbul Şaka
Posta kutusu : 364

ŞAKA

HER HAFTA CUMA GÜNLER ÇIKAR
EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

ABONE ŞARTLARI
Türkiye için:
Seneliği 500, Altı aylığı 250,
Üç aylığı 130 kuruştur.
Yabancı memleketlere: Seneliği 600, Altı aylığı 300 kuruştur.

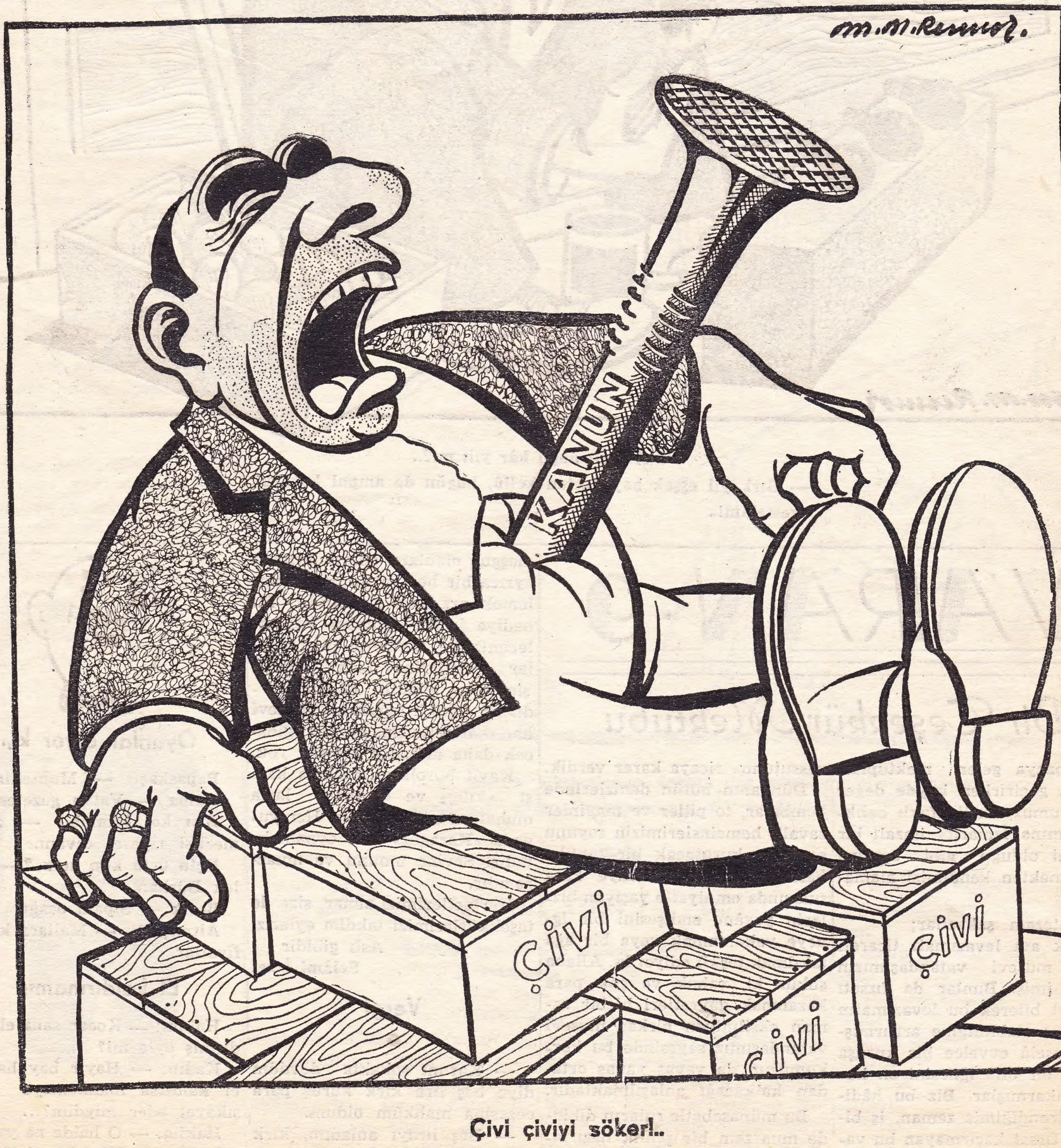

Çivi çiviyi söker!..

— Aman!.. Çivilerin üstüne oturup çok kazanmayın demiştim.. Töbeler olsun!..

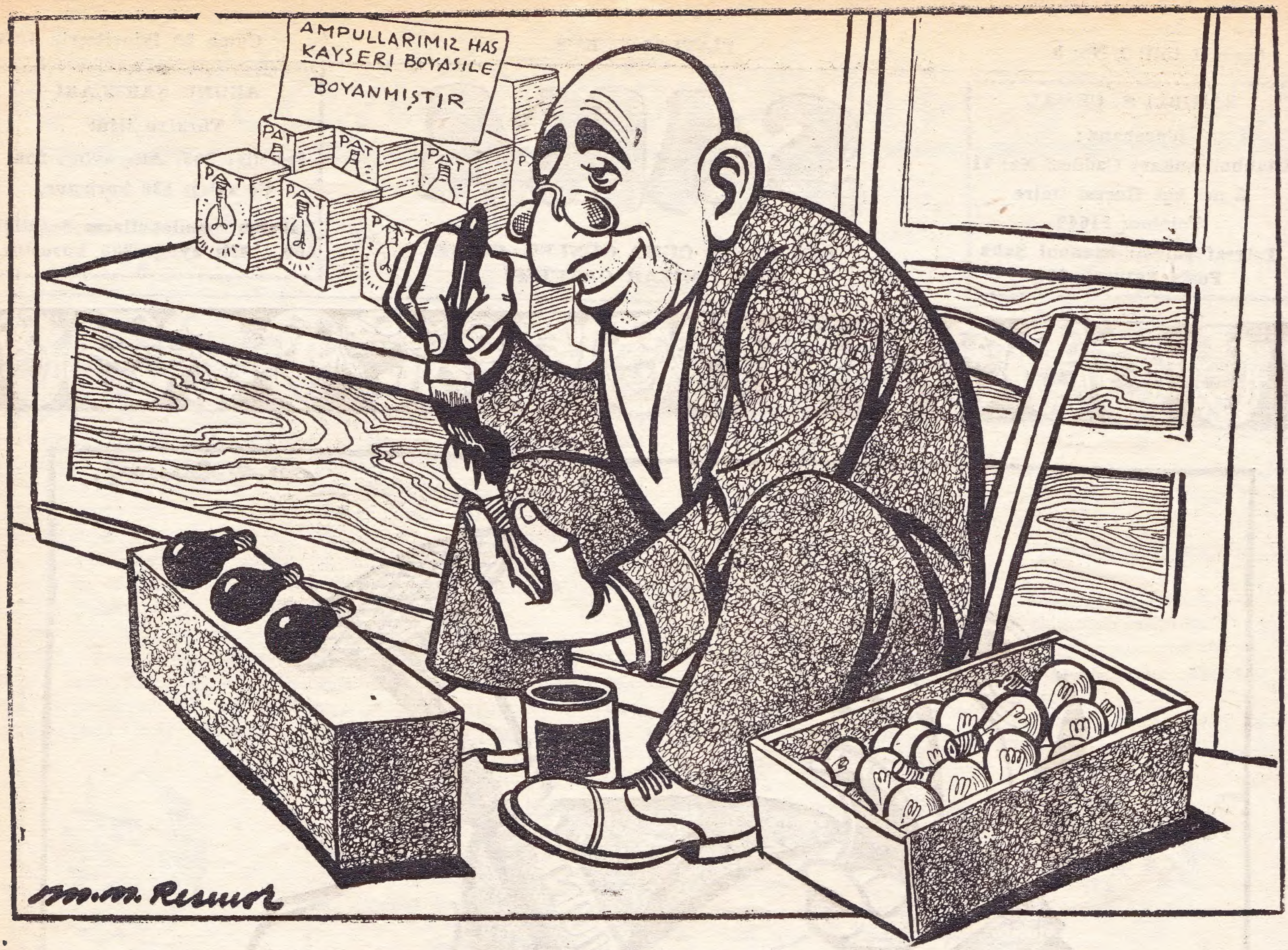

Âr yılı değil kâr yılı mı?..

— Gırk yıl eşşek boyadıktan kellû, bugün de ampul boyaruk vesselâm!..

VARAN -9

Bir Teşekkür Mektubu

Matbaaya gelen mektupları gözden geçirirken kayde değer bulduğumuz, «irili ufaklı balıklar namına İzmarit» imzalı bir tanesini olduğu gibi aşağıya nakletmekten kendimizi alamadık:

Muhterem şakacılar;

Balık avı levazımatı ticareti birkaç musevi vatandaşımızın elinde imiş. Bunlar da fırsatı ganimet bilerek bu levazımatın fiatlarını alabildiğine arttırmışlar. Meselâ evvelce bir kuruşa satılan bir olta iğnesini on kuruşa çıkarmışlar. Biz bu hâdiseyi öğrendiğimiz zaman, iş bilen ve fırsat kaçırmayan bu vatandaşlarımıza «alenen teşekkür için ceridei feridenizin tavassutunu» ricaya karar verdik.

Dünyanın bütün denizlerinde bombalar, torpiller ve mayinler zavallı hemcinslerimizin soyunu sopunu kurutacak bir tehlike halini almışken, Türkiye kara sularında emniyette yaşıyan bizlerin yegâne endişesini bir iğneye yakalanmak veya bir ağa takılmak teşkil ediyordu. Allaha şükür ki, çabuk ve çok para kazanmak gayretleri hiçbir zaman eksilmiyen birkaç musevi vatandaşımız sayesinde bu korkumuzun da yavaş yavaş ortadan kalkacağı anlaşılmaktadır.

Bu münasebetle suların dibinde muazzam bir şenlik hazırlamaktayız. Bu bayram gününde, balık avı levazımatı ticaretile meşgul olanlara şükranlarımızı ayrıca bir hediye ile de perçinlemek arzumuz şiddetlidir. Bu hediye işinde «gümüş» kardeşlerimiz ile kıymetli «mercan»lar nefislerini feda ederek şimdiden gönüllü yazılmaktadırlar. Çünkü buralarda musevi halâskârlarımızın hoşuna gidecek daha münasip bir şey yok.

Kayit büroları izdihama karşı «kılıç» ve «kalkan» larla muhafaza edilmektedir. Her yuvada «Karagöz» ler oynamaktadır. Sevinç umumî ve muazzamdır.

Hürmetlerimizi sunar, size de teşekkürlerimizi takdim eyleriz.

Aslı gibidir

Selâmi İzzet

Vergi

●

— Karımı sokakta dövdüm diye beş lira kırk kuruş para cezasına mahkûm oldum.

— Beş lirayı anladım, kırk kuruşu nedir?

— Eğlence vergisi olacak!

Oyunlar diyor ki,.

Papaskaçtı — Muhtekirler.

Dama — Vatan gazetesi.

Altı kol iskambil — Şehir meclisi riyaset divanı.

Uçtu uçtu kim uçtu ? — Felek Bürhan.

Bezik — Sipahi ocağı.

Altmış altı — Mallara konan fiyatlar.

El kaldırmamış

Hakim: — Kocan sana el kaldırmış öyle mi?

Kadın: — Hayır bay hakim, el kaldırsa mahkemeye gelir şikâyet eder miydim?...

Hakim: — O halde ne yaptı?.

Kadın: — Elini başıma indirdi...

Gayri tabiilik

●

Mişon mühim bir iş için küçük bir seyahate çıkmağa mecburdu. Genç ve güzel karısını çok kıskandığı için, gitmeden evvel komşusu Nesimi buldu, ve karısının hareketlerini takip edip, gayri tabii bir hal görünce kendisine telgraf çekmesini rica etti.

İlk günler Nesimden bir haber çıkmadı. Altıncı gün, Mişon, komşusundan bir yıldırım telgrafı aldı, ve ilk vasıta ile dönüp, Nesimi buldu:

— Ne var be Nesim... Beni neden çayirdin?..

— Agnatayim da dinle: Sen yittikten sonra, er yün akşamları, İzakin oğlusu senin evde yelir, yeç vakite kadar senin karisi ile otururdu...

— E?...

— Dün yece baktim... İzakin oğlusu yelmedi. Ağnarsin ya, bu işde er halde gayri tabii bir sey var dedim, sana telgraf vurdum...

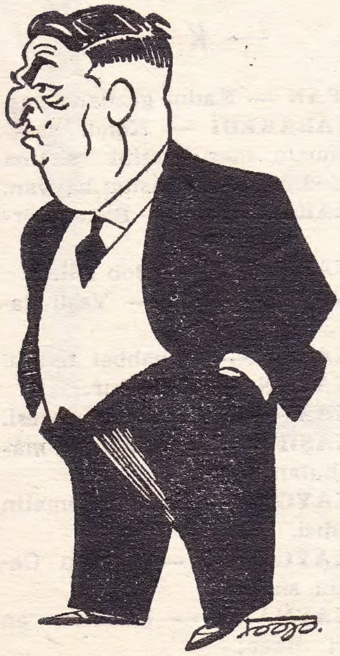

Ercüment Ekrem Talu

Kendileri Meşhedi Caferin torunu, Torik Necminin ağabeysidir.

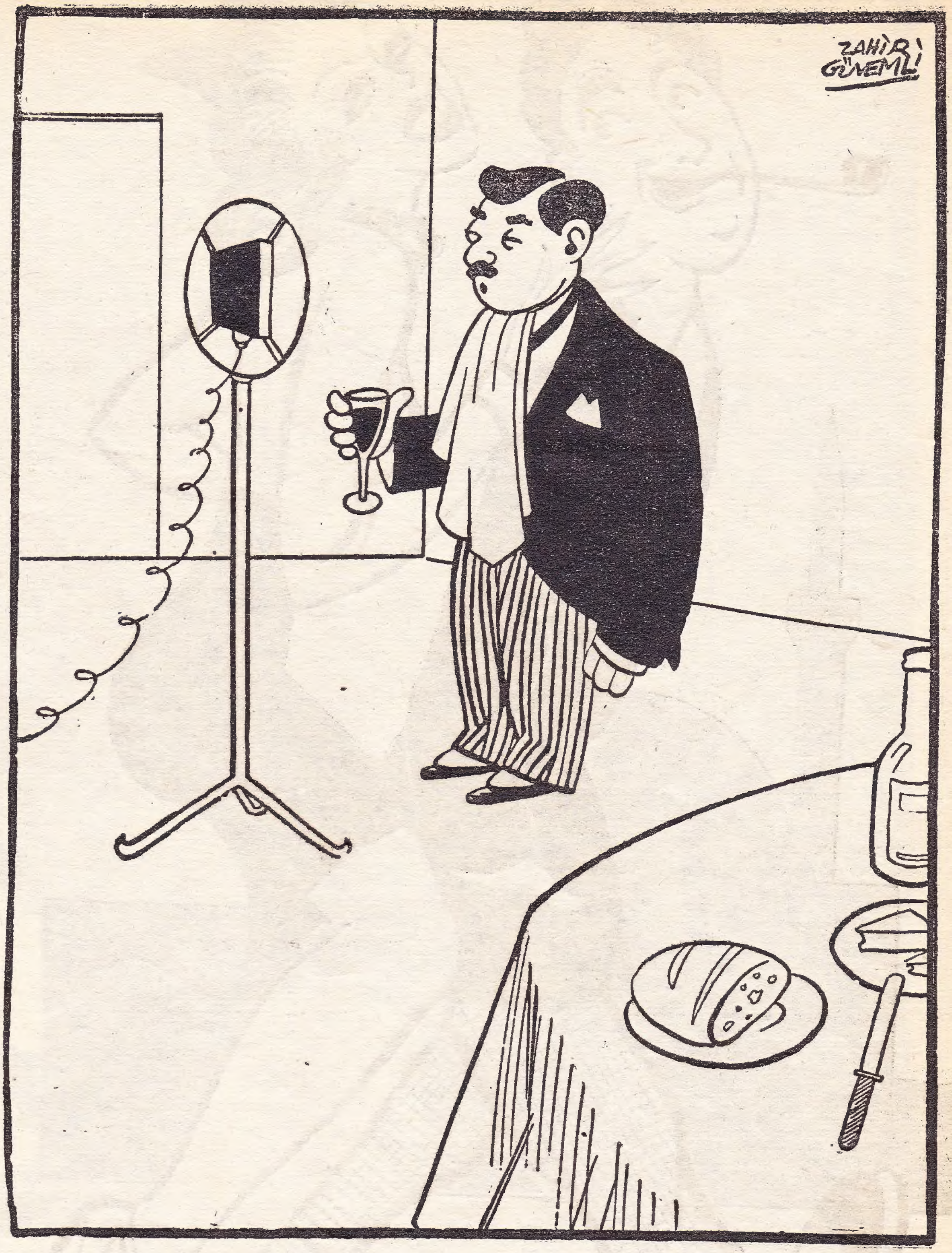

— Muhterem dinleyiciler, teknik bir ariza yüzünden fasıla verdiğimiz akşam neşriyatımıza tekrar başlıyoruz..

Mükemmel orta oyunu

İstiklâl caddesinde Basım Birliği binasında bu gece
Biz kırk kişiyiz
Biribirimizi biliriz

Peşekâr : Hakkı Tarık Us — Kavuklu: Osman Cemal — Kavuklunun oğlu: Rasim Us — Çelebi: Asım Us — Şalcı: İbrahim Hoyi — Bolulu aşçı: Falih Rıfkı Atay — Bezirgân: Halil Lütfi — Şetaret kalfa: Nurettin Artam — Kayserili: Semih Lütfi — Arabacı: Etem İzzet — Bir doktor: Fahrettin Kerim — Ayvaz: Ahmet Emin — Kalaycı: Naci Sadullah — Matiz: Neyzen Tevfik — Zenneler: Bürhan Felek, İzzet Melih, Cemal Reşit. Narezen: Peyami Safa.

İçkiler konuşuyor.

Rakı — Yalpalarım durmadan.

Şarap — Kafa değil bu kazan.

Bira — Hamala döndü miğdem.

Kanyak — Yanıyorum dembedem.

Votka — Dumanlar bürümcüktür.

Esrar — Bu dünya küçücüktür.

Likör — Aşık oldum rüyada.
Kokain — Ölüm geliyor yâdâ.

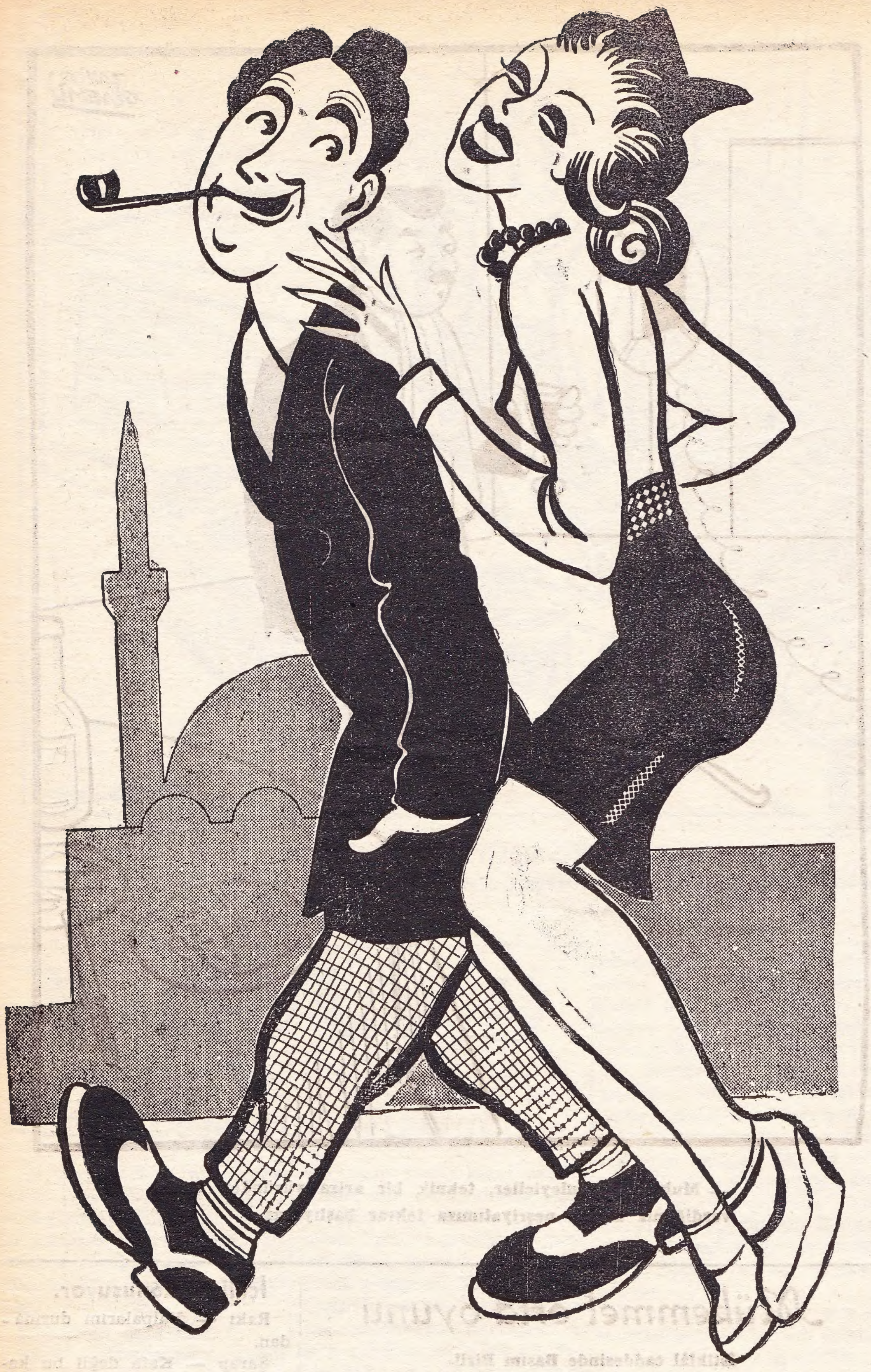

— Ben dünya güzeli bir kadınla evleneceğim.

— Nihayet benimle evlenmeğe karar verdin demek?..

Kurtla kuzu!..

Bir gün kurt ormanda kuzuya rasladı!, Kuzu kurda:

— Beni yeme! diye yalvardı.

— Yemem dedi, fakat bir şartla, bana iki doğru şey söyle.

— Karnın çok aç değil.

— Nereden biliyorsun?

— Beni derhal yerdin.

— Doğru.

— Köye gider de ben kurda rastladım, kurt beni yemedi dersem inanmazlar.

— Bu da doğru... Haydi git.!

Şakanın Lûgatı

Baştarafı geçen sayıda

— İ —

İĞNE — İnsanı, göze görünen bir iz bırakmadan yaralıyan silâh.

İHTİYAR — Kıskanılmayan yegâne insan.

İKBAL — En rahatsız sandalye.

İKİYÜZLÜ — Hiç yüzü olmıyan adam.

İKRAMİYE — Parayla satın alınan yegâne ümit.

İLÂÇ — Rüşvet gibi lezzeti yenilişinden sonra anlaşılan acı bir nesne.

İMTİHAN — Mektepte en hafifini atlattığımız varta.

İMZA — En çabuk kirlenen şey.

İNKİBAZ — Yeni şairlerin hastalığı.

İNSAN — En vahşi hayvan.

İNTİHAR — Farenin dağa küsmesi.

İSMİ MUBALÂGA — Nizamettin Nazif.

İSTİDA — Hasır astarı.

İSTİFHAM — Siyasî makalelerin hülâsası.

İŞKEMBE — Siyasî muharrirlerin malûmat menbaı.

İŞPORTA — Edebi eserler mezarlığı.

İZDİVAÇ — Bir kadına sahip olmanın en pahalı yolu.

İZMARİT — Fukaraya farkına varmadan verilen sadaka.

— K —

KAPAN — Kadın gözünde yaş.

KARAKEDİ — Kendi hatalarımızın mesuliyetini sırtına yüklediğimiz en masum hayvan.

KARA SEVDA — Bakar körlük.

KARNAVAL — Bob stil.

KARTPOSTAL — Yaşlı fahişe.

KASAP — Muhabbet tellâlı.

KARUN — Muhtekir.

KAŞ — Çizgilerin en incesi.

KÂŞİF — Yeni şiirlerde mânâ bulan adam.

KAYGILI — Osman Cemalin kendisi.

KAYGUSUZ — Osman Cemalin sülâlesi.

KAYNANA — Kadının en sivri dikeni.

KAZANÇ — Memur olmıyanlar müstesna vergi!

KEDİ — Kadına en çok benziyen hayvan.

DEvam edecek

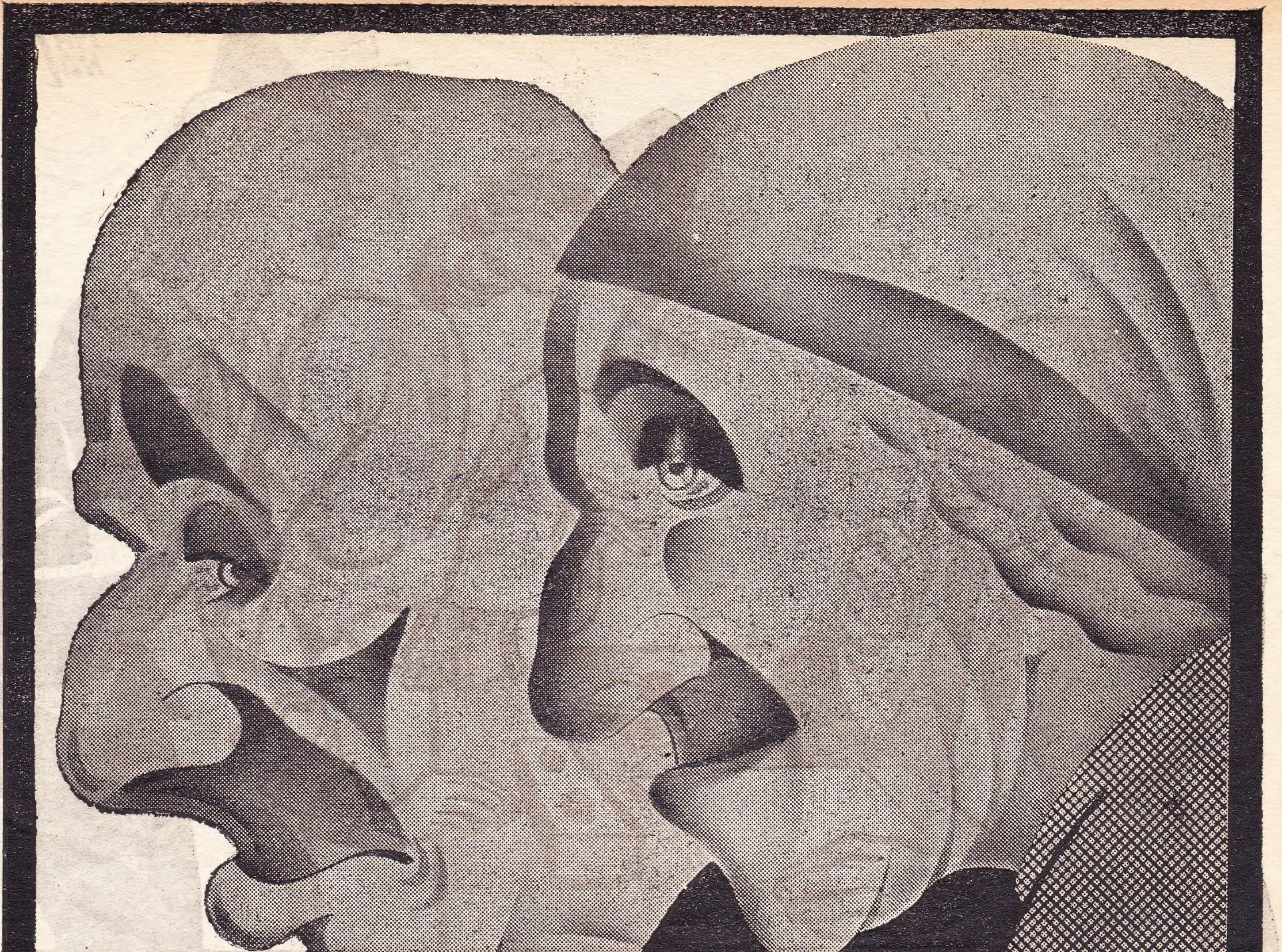

— Neye ahlayıp ofluyorsun?
— Gençliğimdeki ışıksız geceler hatırıma geliyor da..
— Bana karanlıkta âşık olmuştun değil mi?
— İşte bunun için ahlayıp ofluyorum...

Yalnız o mu ya?.

— Karı koca yaşıttır onlar...

— Tuhaf, kadın biraz yıpranmış gösteriyor...

— Tabii, dört çocuk anası olmak kolay mı?

— Canım sende biraz insaf et... Ya kocası dört çocuk babası değil mi?...

Demek İntihara karar vermiş!.

Bir doktor ağır surette hastalanmıştı. Biri bu münasebetle arkadaşına sordu:

— Kim tedavi ediyor?..

— Meslektaşlarından hiç birini çağırmıyor.

— Demek intihara karar vermiş...

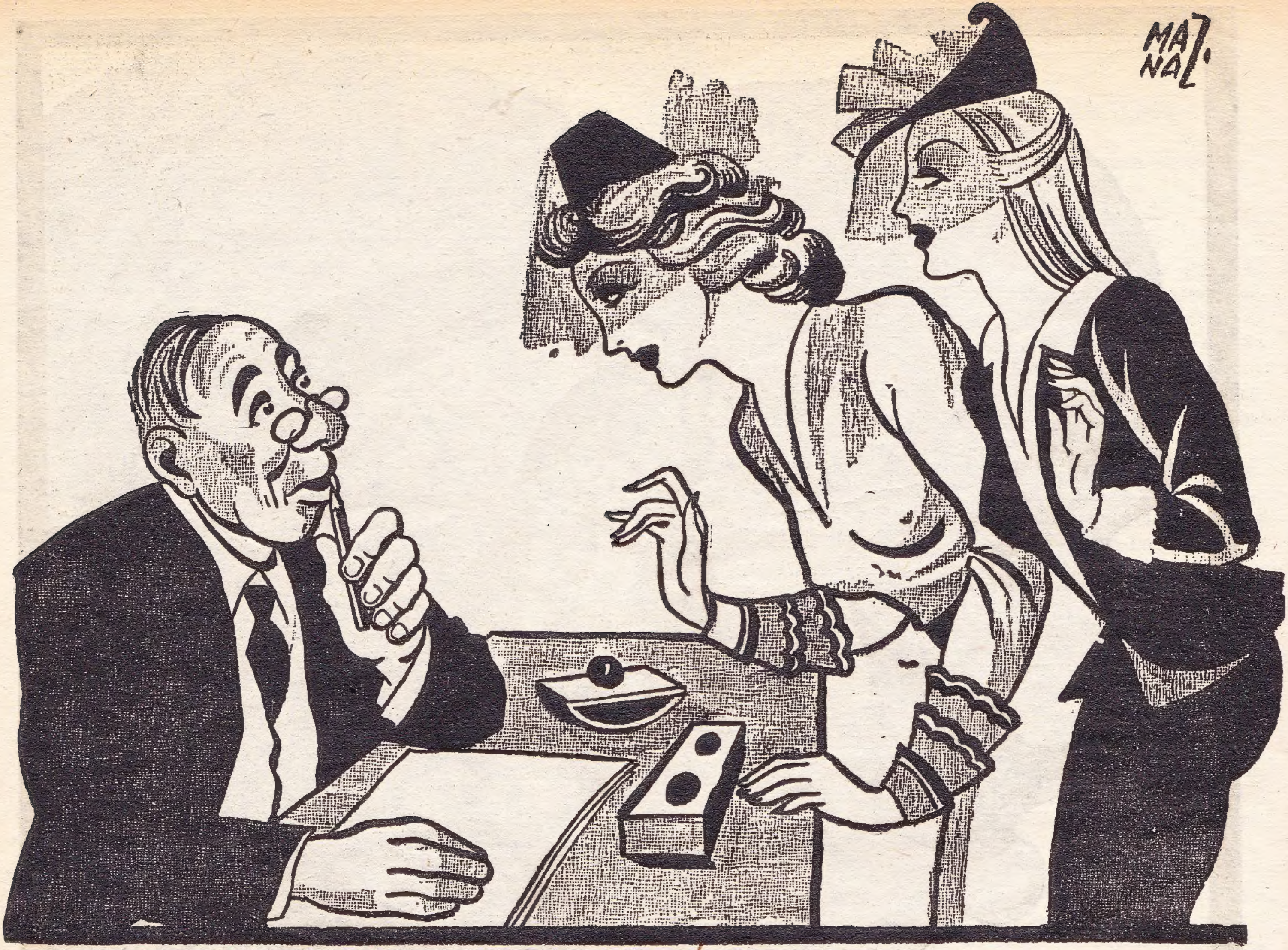

ONDÜLE SAÇLAR BEYANNAMEYE TÂBİ TUTULACAK AMMA HANGİ SAÇLAR?

— Benim de saçlarım ondüle olduğuna göre beyanname verecek miyim?..

— Hayır, sizden ancak nâme alabiliriz!..

İSİMLERİN DİLİ

Zevk almıyoruz neş'eye bîgâne kadından;
Biz feyz alırız çünkü mizahın kanadından.
İnsanları tayin ise mümkün soyadından:
Derviş, görelim sendeki mahsulü hayali,
Anlatmak için seç bakalım şimdi misali.

●

Malûm ya o zâtın arabî ismi Yücel'di.
Bir haylice müddetle vekillikte yüceldi.
Mâdem ûlema şimdi de mevzu olageldi,
Birkaç kişinin ismini tahlil edelim biz,
Hakkında ümid ettiğimiz hükmü verin siz.

●

Tunç olduğu gündenberi ilmen Şekib üstda
Tahsilde, çocuklar yeniden etmede feryad:
İmdad, yine imdad, yine imdad, yine imdad...
Rektör bilir elbet bunu zira adı Bilsel;
Gel gör, diyelim felsefenin hâlini gör, gel...

●

Kurt olduğu elbette muhakkak Karakurd'un.
Yâdetti Süheyl Ünver'i tıp tarihi yurdun.
Cahid gibi kudretle bugün Yalçın olurdun
Cahil kalemin ilm ile geçseydi elekten,
Bir hisse alırdın yeniden kahpe felekten,

●

Olmazsa da beygirde tasavvur onu tatlı,
Yahya Kemal'in şimdiki unvanı Beyatlı.
Ezcümle, hemen herbiri bir başka sıfatlı:
Gerçek, anılır Hazreti Yakub Karaosman,
Cismiyle, onun ismini bir zanneder insan.

●

Masumlara derler meselâ, bazı, bir âfet;
Bazan da olur bir hödüğün namı Zarafet.
Bir çokları vehmetmede kendinde keramet:
Hiddetle - tasarlar gibiyim - rengini mosmor
Sen şimdi Refik Hâlidi tarihlere git sor..

●

İsrafına aldanma ve mirasyedi sanma,
Asla giremez müddeti ömründe nizama,
Derler Delideryâlı Nazif oğlu Nizâma
Çok taş çıkarır zırdeli var, kimse de bilmez,
Kirlettiği tarihi kasap süngeri silmez...

YAZAN
Deli Derviş

Nazar değmesin.

Evvelâ edebiyattan söz açtım:

— Fuzulî... dedim.

Ayağa kalktı, ellerini cebine soktu, dolaşmağa başladı:

— Fuzulî sözden hiç hoşlanmam...

— Bakî... diyecek oldum.

Durdu, yüzüme baktı:

— Dün Ankaraya gitti! dedi.

— Bir şûlesi var ki şem-i canın
Fanusuna sığmaz asumanın!

Dedim, hayretle gözlerini açtı:

— Bir şey mi söylediniz? diye sordu.

Baktım edebiyatla alâkası yok. Sözü tarihe getirdim.

— Yavuz... dedim.

— Eskiden Fenerliydi, dedi. Şimdi göz doktorluğu ediyor, Yavuz İsmet. Yoksa Eminönü Halkevi reisi Yavuz Abadandan mı bahsediyorsunuz?.

— Hayır dedim, padişah Yavuz Selimden bahsediyorum.

— Ha dedi, İstanbul Fatihi Yavuz Selim değil mi?...

Çıldıracağım, konuştuğum gencin yeni neslin en mütefekkir bir şahsiyeti olduğunu söylemişlerdi. İlmî tetkikleri varmış...

— Harpten ne haber? dedim.

— Pek alâkadar olmuyorum dedi. Alman donanması Berlinde imiş... İtalyan orduları Sicilyadan Pireye yürümüşler...

Sustum, susmaktan başka çare yoktu, fakat merak etmeğe başladım ve dayanamayıp sordum :

— Siz dedim, ne ile alâkadarsınız?

— İlimle dedi, hayatımı ilme vakfettim.

— Meselâ?

— Meselâ: Türk hümanizmasını izah ediyorum, determinist felsefe hakkında konferans veriyorum, bediî ahlâk üzerinde mütemmim malûmatım vardır, aşkta realizma ile idealizmanın ne olduğunu araştırıyorum, birleşik devletlerdeki fikir hareketlerini tetkik ediyorum...

Bunun üzerine boynumu büktüm :

— Maaşallah, nazar değmesin! dedim.

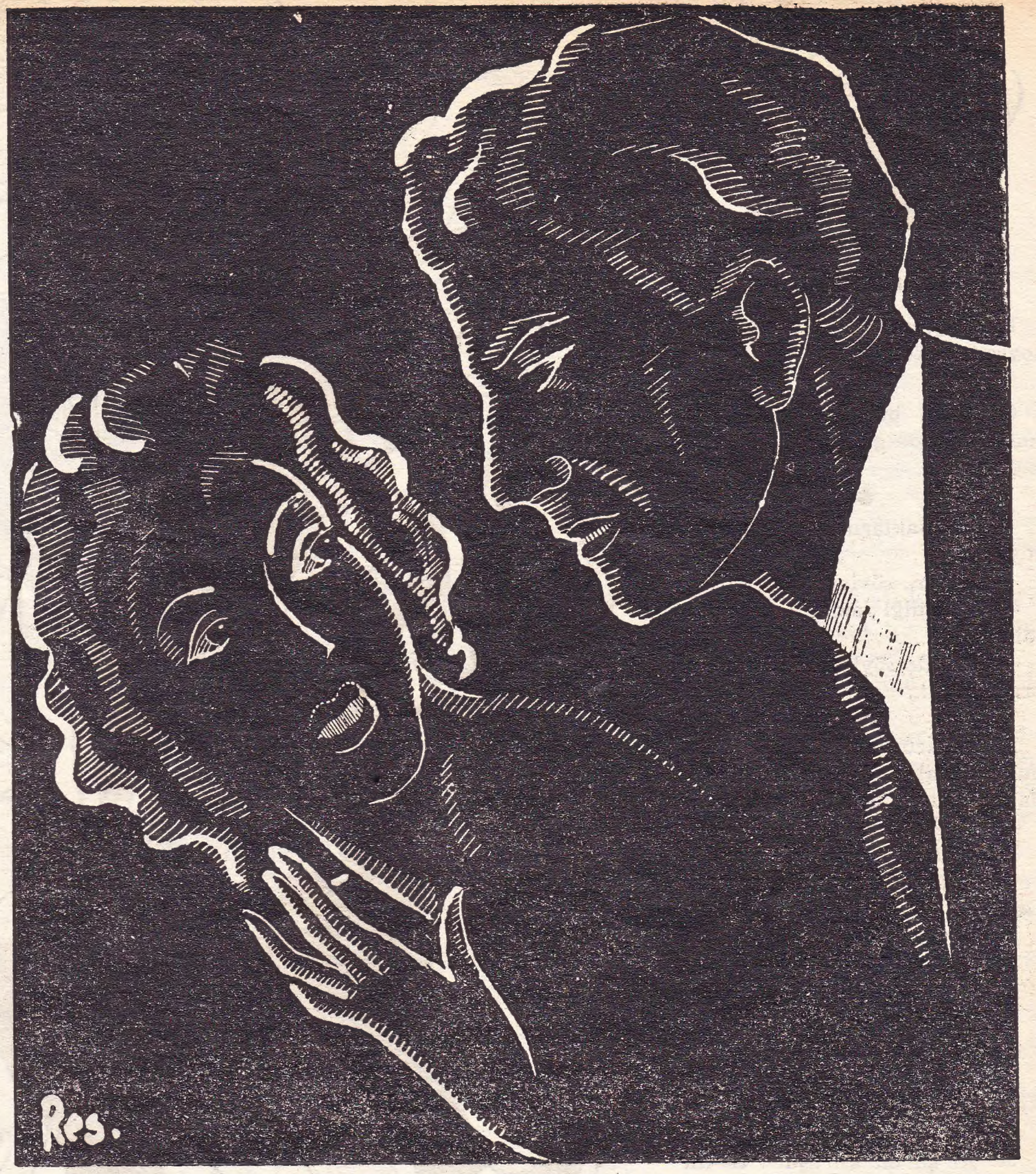

KARANLIKTA:

Kadın — Ne yapıyorsun?.. Uslu dur...

Erkek — Kusura bakma, kendimi sinemada zannettim...

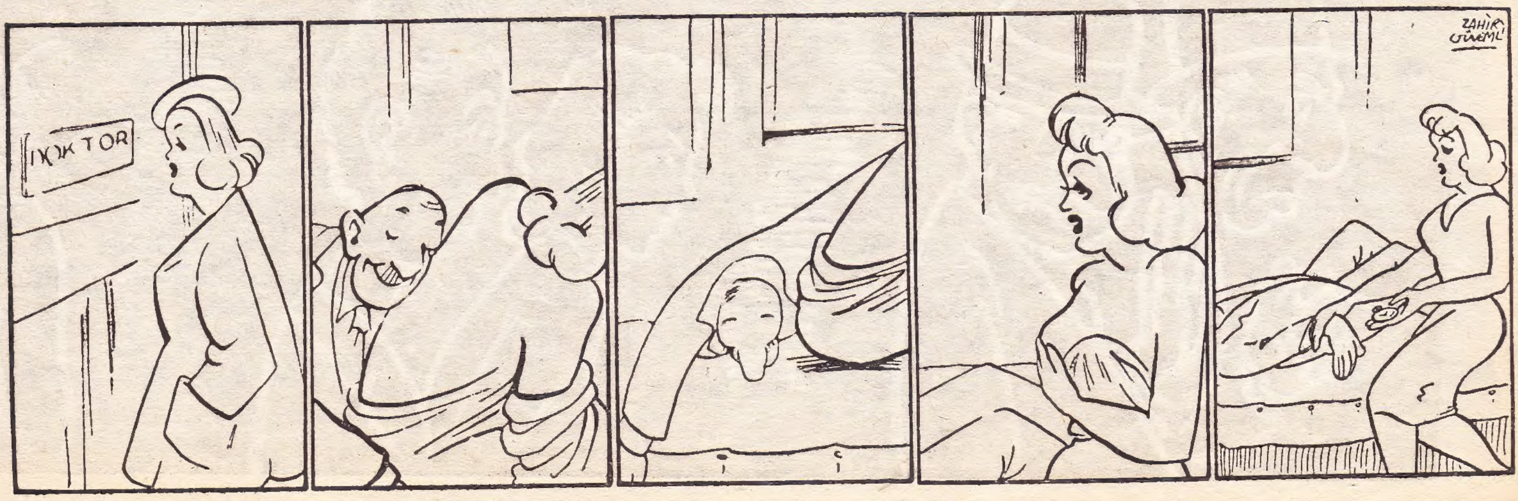

Bayan M. Doktora tedavi edilmeğe gitti!

Edebi romanlardan

Parmağının ucu ile ufukları seyrediyordu.

●

Gökyüzü bulutla örtülü idi, hiç bir yerde güneş gölgesinden eser yoktu.

●

— Kulaklarımla duydum, söyledi.

— Hayır, söylemedi.

— Söylediği zaman ben orada idim.

— Ben de söylemediği zaman oradaydım!..

●

Eğer karım günün birinde dul kalacaksa, benim sağlığımda kalmasını tercih ederim.

●

İki gözü kör olan adam vaziyet hakkındaki noktai nazarını izah etti.

Haksızlık olmaz

Delikanlı, sevgilisinin küçük kardeşini bir kenara çeker:

— Dün akşam, ablanı öperken, bizi görmüşsün değil mi?

— Gördüm ya...

— Al şu on kuruşu... Sakın kimseye bir şey söyleme; anladın mı?..

Çocuk on kuruşu cebine koyduktan sonra, beş kuruş geri vererek:

— Al şu beş kuruşu der, senden de herkesten aldığımı alırım!.

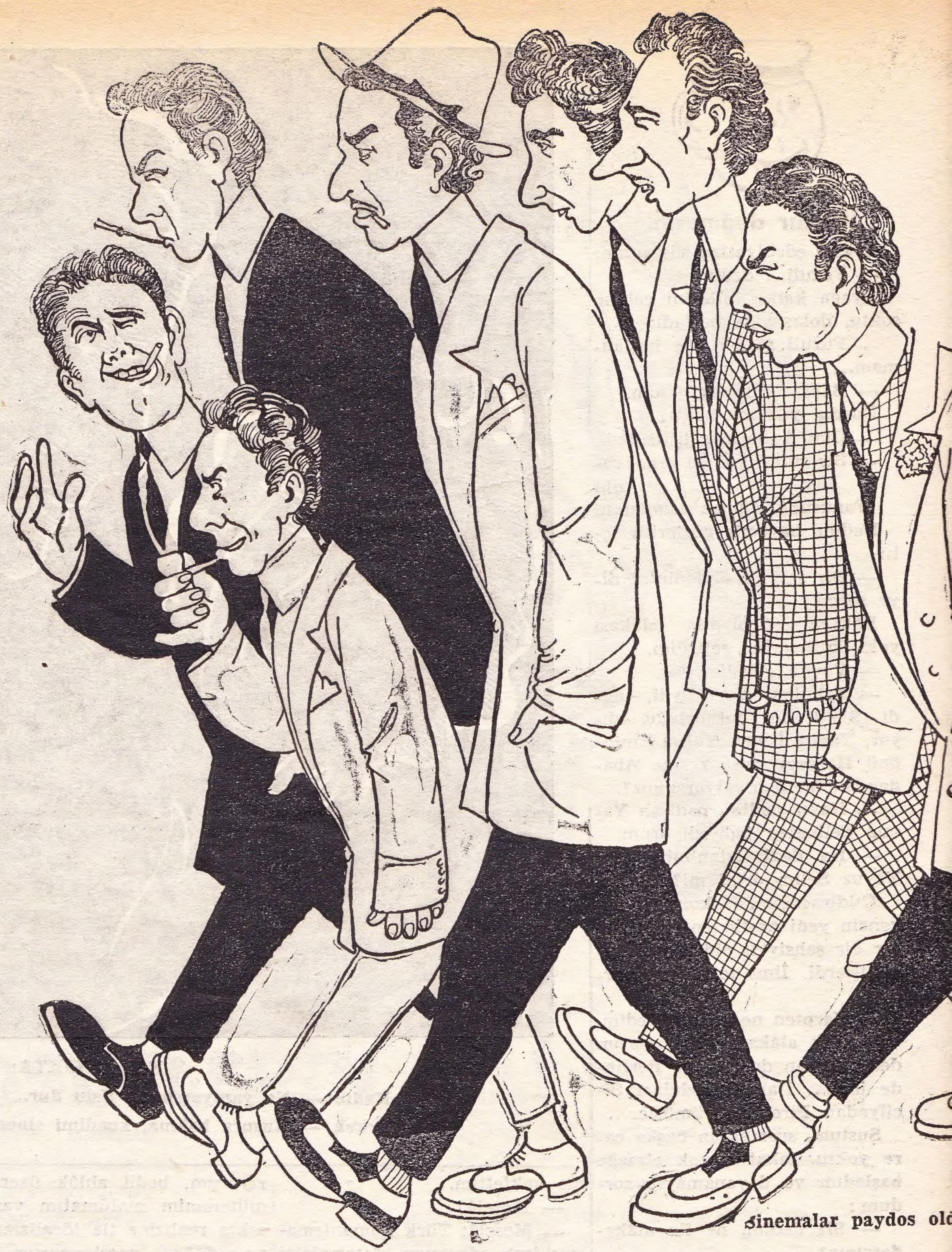

Sinemalar paydos old

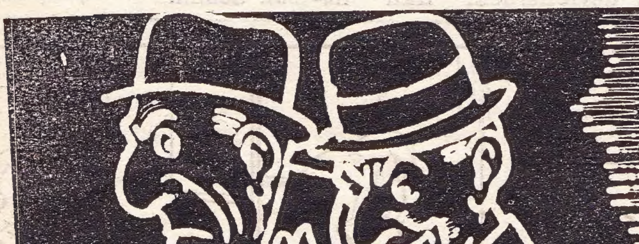

— Artık rahat ettim azizim, bakkalın, önünden elimi kolumu sallıyarak geçiyorum!...

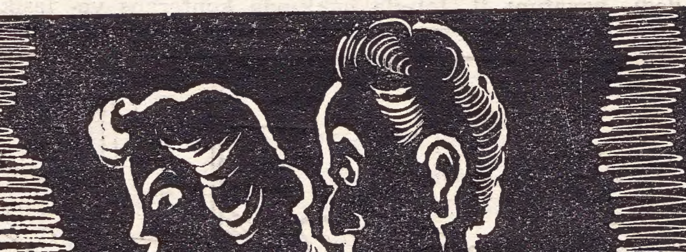

— Herkesin gözü karanlığa alıştı, aydınlığa çıkalım da bizi göremesinler!.

— Bu ne

— Yüzümü

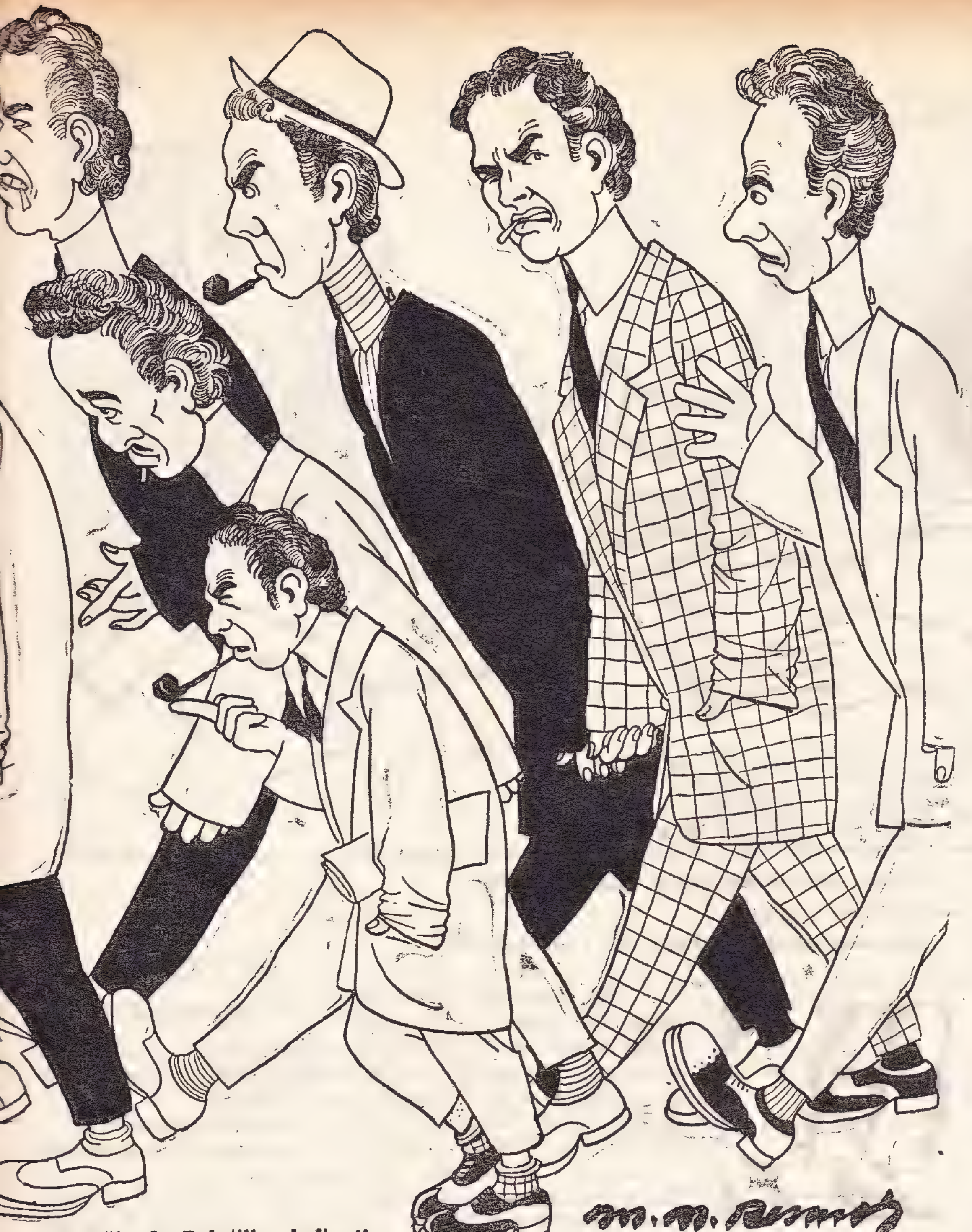

onra Beyoğlunda Bobstiller kafi esi!..

Deli dediler

Adam saftı, kadın açıkgözdü. Adama ihanet ediyordu.

Günlerden bir gün adam kadını yakaladı. Kadınla dostu evden kaçtılar. Kadın balıkçıdan balık, manavdan da kavun aldı. Kavunu kesti, balıkları içine doldurdu, sonra eve geldi, kocasına:

— Bak dedi yeni bir cins kavun aldım, içinden balık çıkıyor!

Adam bu balıklı kavuna hayran oldu, fakat karısını gene kovdu ve dava açtı.

Mahkemede kadın inkâr edince adamcağız:

— Yalan söyleme dedi, içinden balık çıkan kavun aldığın gün seni dostunla yakaladım!

Bunun üzerine adamı deli diye timarhaneye koydular.

Traşa gelmiş

Misafir, ev sahibinin küçük oğluna:

— Yavrum git babana, geldiğimi haber ver, Bay Ahmet sizi görmeğe gelmiş de.

Çocuk peki diyerek gider, biraz sonra dönerek misafire sorar:

— Siz berbermisiniz bay amca?..

Misafir şaşalıyarak:

— Ne münasebet, bu da nereden çıktı?.

— Ne bileyim ben? Babam sizin için: eyvah gine beni tıraş edecek dedi de...

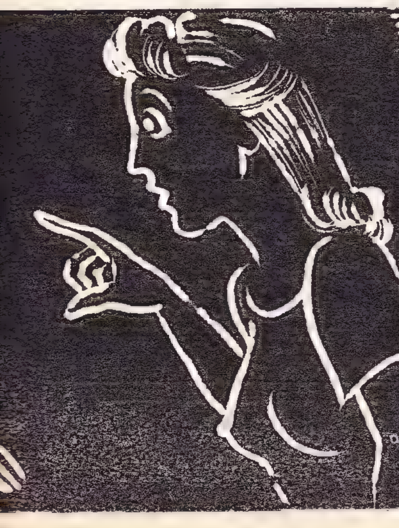

türlü nasıl gösterebilirim?.

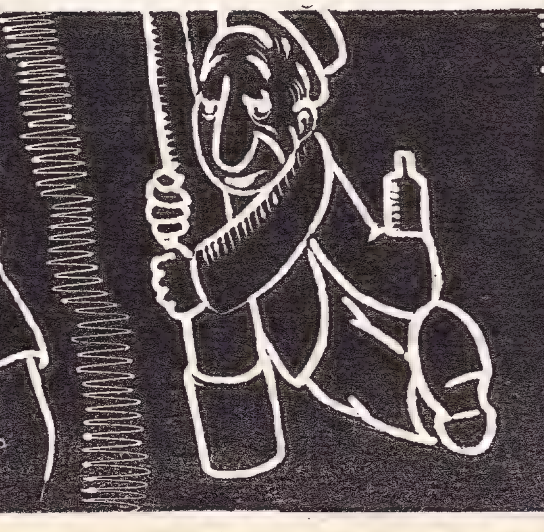

— Karı neye geciktin derse cevabı hazır: «Karanlıkta kaldım. Yol bulamadım!..»

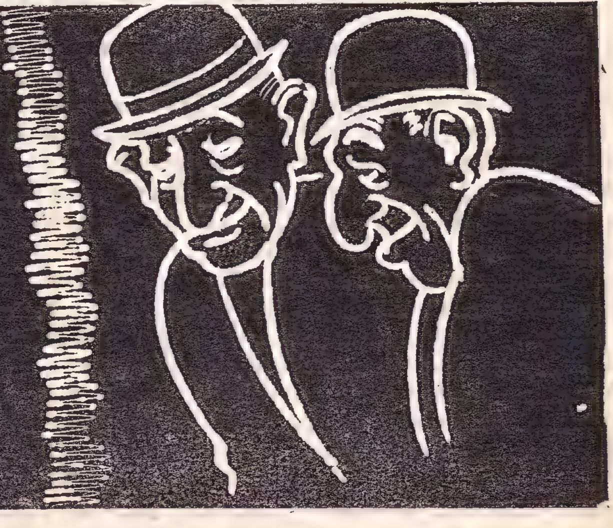

— Yöz yözü yörmüyor, alış veriş nasil olur?

— Yözlerimizden dalavereyianlamazlar!..

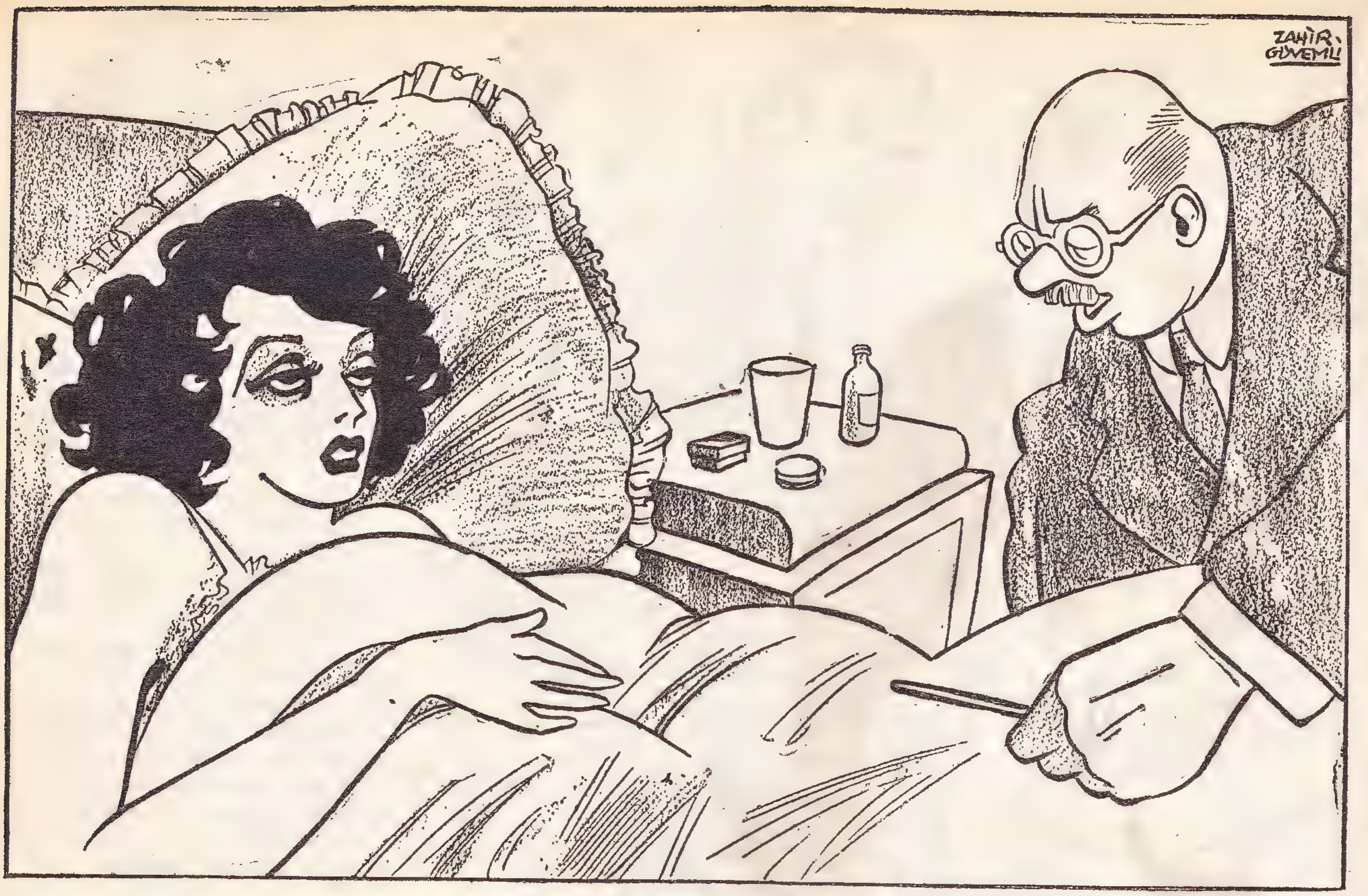

— **Doktor, ölülerin dirildiğine inanır mısınız?**

— **Kat'iyyen inanmam.**

— **Haklısınız, ölenler dirilseydi sizi yaşatmazlardı!**

Şaka ya gelmez!..

Ahvali Âleme Dair..

Şu dünya garip dünya derlerdi de, bir türlü inanmak istemezdim. Nihayet tank, tayyare, top, tüfek, motor gibi son moda kelimeler arasına ciğer karışıp, makarnacılık ciğerciliğe çevrilince dünyanın garip dünya olduğuna inandım.

Bugünkü ahvali âlemin bir iyiliği de darbımesel haline geldiği halde, çocuklarımızın bir türlü anlıyamadıkları bir sözü canlandırmasıdır. Arap saçı gibi karmakarışık dendiği zaman bizler de çok Arap gördüğümüz için bunun ne demek olduğunu anlardık. Halbuki, çocuklarımızın pek çoğu ne Arap gördüler, ne de saçını. Halbuki şimdi, harp ve siyaset haberlerini okuyup çocuklarımıza:

— İşte Arap saçı!

Dediğimiz zaman ne olduğunu anlıyorlar.

Şu dünya garip; dünya garip de insan oğlu garip değil mi sanki?...

Yunan - İtalyan muharebesi başladığı zaman, herkes:

— Bakalım Yunanlılar nasıl dayanabilecekler?

Diye merak ediyorduk. Öyle ya, koca İtalyan milletine, dört milyonluk ordusu olan bir millete, mini mini Yunan milleti kaç gün dayanabilirdi.

Herkesin merakı bir noktada toplanıyordu:

— İtalyanlar kaç günde Selâniğe inecekler?.

Fakat mini mini Yunanistan büyük bir kahramanlık gösterip topraklarından İtalyanları çıkarıp İtalyan topraklarına giriverince iş tamamile değişti.

Daha dün Yunanistanın istilâsını bekliyenler bugün âdetâ Yunanistana kızıyorlar:

— Yahu hâlâ Arnavutluğu alamadılar mı?..

Ne garip şeydir şu dünya ve ne garip mahlûktur şu insan oğulları!...

Ahvali âlem mevzuubahis olduğu zaman «Yeni nizam» ı yâdetmemek elden gelmiyor. Yeni nizam, bütün cihanın mes'uliyetini yüklenmiş :

r şeyden mes'ul benim!

diyor.

Evvel zaman içinde yeniçeri kayığa barut yüklemiş, kendisi de barut fıçılarının üzerine oturmuş, çubuğunu yakmış, lülesini tüttürmeğe başlamış.

Kayıkçı telâşa düşmüş:

— Aman ağa demiş ne yapıyorsun?

Yeniçeri hiç oralı olmamış:

— Merak etme demiş, mes'uliyeti ben yükleniyorum, hesabını benden sorsunlar.

Kayıkçı:

— Sorsunlar demiş, sorsunlar ama kalırsak!

Sis

Avrupada

Avrupanın bir şehrinde sabahleyin daktilo büroya geldi, şefi selâmladı:

— Sabahlar hayrolsun.

— Susunuz, böyle şeyler söylemeyiniz.

— Neden efendim, sabahları, sabahlar hayrolsun demeyelim mi?.

— Hayır, Avrupada hayırlı sabah kalmadı artık!.

Çünkü

— Ahmedin karısı ölmüş, cenazeye gitmiyecek misin?

— Gitmiyeceğim.

— Amma birinci ve ikinci karısının cenazesine gitmiştin.

— Bu sefer gitmiyeceğim, çünkü boyuna ben onun karılarının cenazesine gidiyorum fakat aynı suretle mukabele edemiyorum!.

Bir yaz hikâyesi

Gözsünde beni vardı,
Boyu Venüs kadardı;
Plâjda gördüm onu.
Mavi mayosu dardı.

●

Aldatmak onda huydu,
Aşkımı yalan duydu,
Severim diye korktum:
Çünkü bir içim suydu.

●

Gözleri elâ idi,
Aşkı Kerbelâ idi.
Herkesi deli eden,
Bir tatlı belâ idi.

●

Bu ne mukaddes yerdi.
Bıraktık gamı, derdi.
Bir tatlı baygınlıkla
Kendini kuma serdi.

●

Henüz taze çiçekti;
Koklasam geçecekti;
Bir az daha konuştuk
Beni kendine çekti.

●

Yüzüme bir an baktı.
İçimde ateş yaktı.
Öpüşmesek bilmezdim:
Dudağı çok sıcaktı.

●

Hava sıcak, güneşti,
Kalplerimiz ateşti,
Bir az daha konuştuk
Dizimizde birleşti...

S. K. S.

Göndermiş

Av için terbiye edilmiş bir şahin, bıldırcına darıldı:

— Neden dedi benim gibi insanların sözünü dinlemiyorsun? İnsana alışmıyorsun!..

Bıldırcın güldü:

— Sen dedi bıldırcın kızartmasının nasıl yapıldığını görmemişsin?

Rüzgârlanma

Denizin dibi Cehennem kadar sıcaktı. Bayan Torik çocuklarile baygın düşmüştü.

Bu aralık yanlarından bir vapur geçince Bayan Torik vapurun uskuruna yaklaştı:

— Nihayet bir vantilâtör bulduk!..

Bülbüle benzetmiş

— Yahu bu hayvan gibi bağıran kadın kim?

— Karım!...

Öteki fena halde mahçup olarak:

— Şey... Hayvan dediğimin sebebi... şey... muhterem karınızın sesini bülbüle benzettim de...

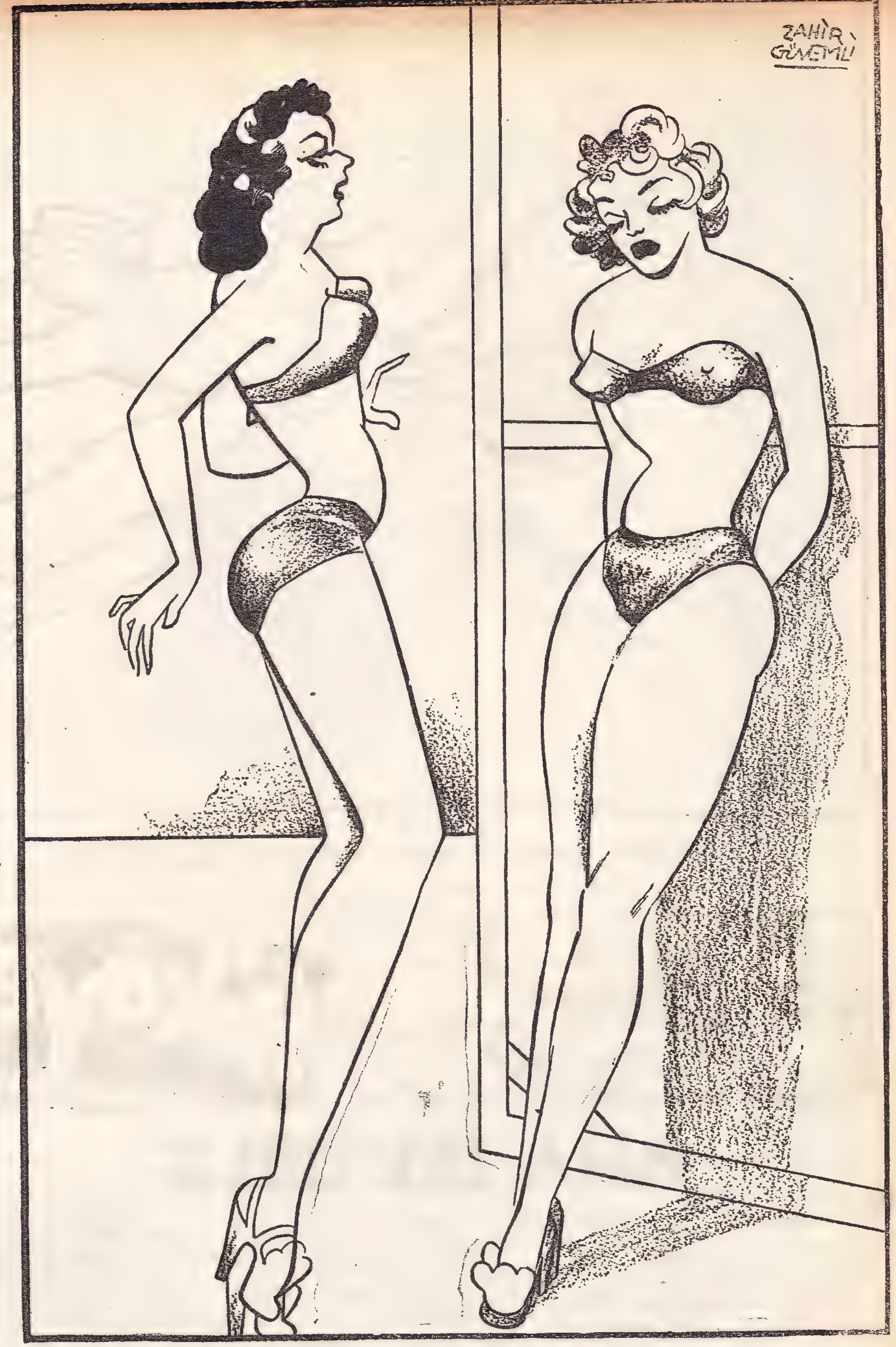

KULİS ARASINDA

— Heryerde benim için sersem, budala beceriksiz diyormuş...

— Aldırma, o herkesin bildiği şeyleri tekrarlar durur...

Hayatını kurtarmış

Bir doktordan bahsediliyordu... Hazır bulunanlardan biri:

— Kendisini gayet iyi tanırım. Vaktile hayatımı kurtarmıştı dedi.

— Nasıl? diye sordular.

— Bundan üç sene evvel hastalanmıştım. Bir doktor çağırttık. Beni muayene etti ve bir ilâç verdi: İlâcı içince büsbütün hastalandım... Bu doktor hayır etmedi dedik, bir başkasını çağırttık. O da bir ilâç verdi: Bu sefer daha beter hastalandım. Üçüncü doktorun verdiği ilâç, beni adetâ ölüm haline getirdi... Nihayet bu doktoru çağırttık...

— Demek sizi ancak o iyi edebildi?...

— Yok birader, bir de o tedavi etseydi, mutlaka hayata veda edecektim... Bereket versin gelmedi de hayatımı kurtardı!...

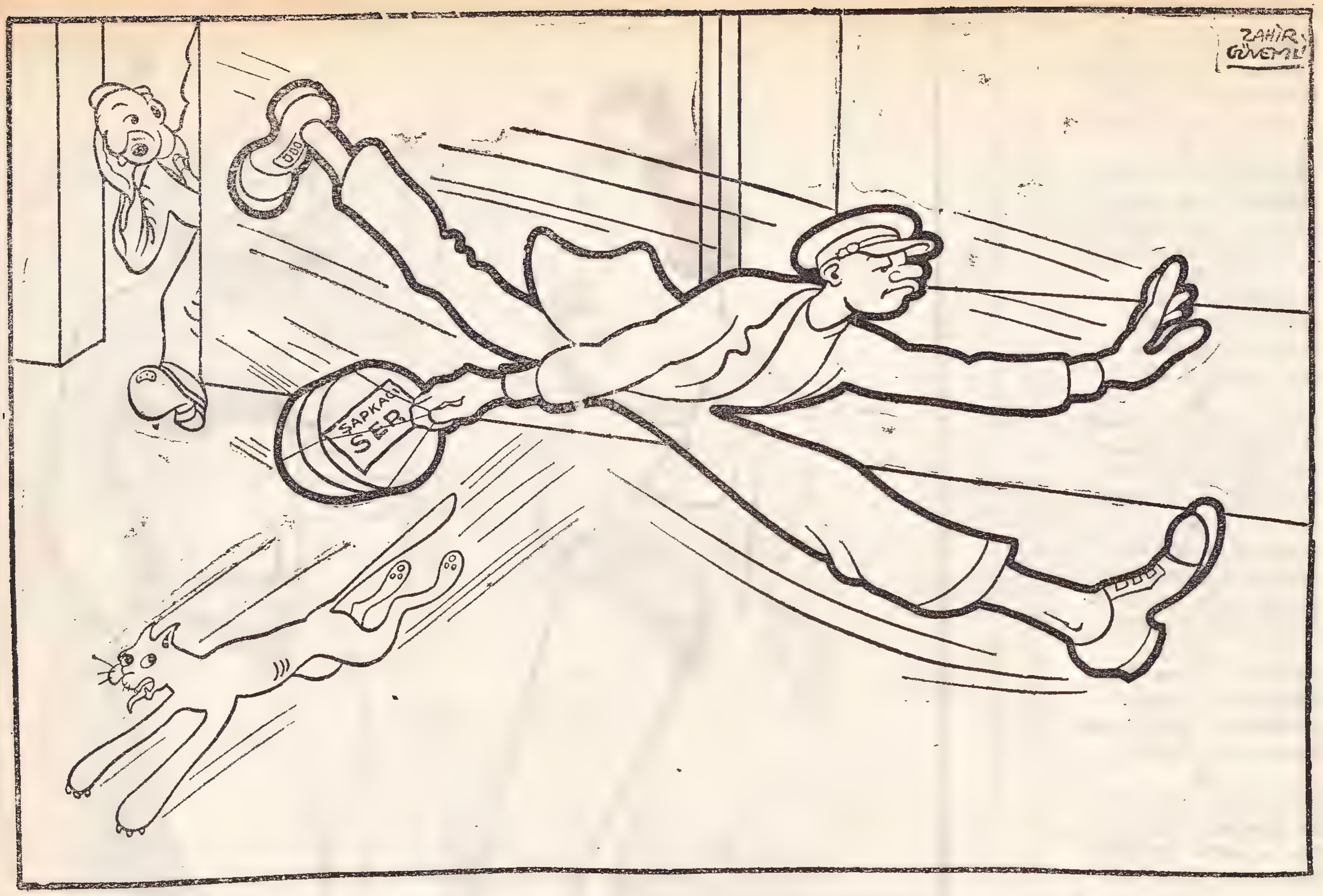

Şapkacı (çırağına) — Göreyim seni, modası geçmeden yetiştir!..

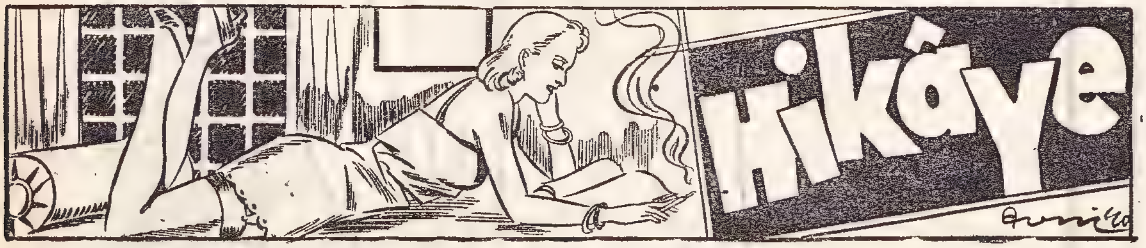

ANA İLE OĞLU

Bayan Şahende: 36 yaşında.

Bay Kerim: 22 yaşında.

Akşam saat sekiz buçuk. Bayan Şahende salonun aynasının önünde şapkasını düzeltmektedir. Kerim elindeki gazeteyi bırakıp annesine bakar.

— Bu gece çok güzelsin. Nereye gidiyorsun?

— Sinemaya.

— Kiminle.

—Muratla.

— Buraya gelip seni alacak mı?

— Evet, geç bile kaldı

— Demek beraber gideceksiniz.

-- Evet... Sen ne yapacaksın?

— Klübe gideceğim.

— Bizimle gel.

— Gelemem.

— Neden?

— Sinema sevmiyorum.

— Seni çapkın seni!

— Hayır, klübe gideceğim. Hem sizinle gelirsem...

— Ne olur?

— Rahatsız olursunuz.

— Anlamadım.

— Bunda anlamıyacak bir şey yok. (Annesinin gözlerinin içine bakar) Muradı seviyorsun değil mi?

— Çıldırıyor musun?..

— Hayır, aklım başımda.. Muradı seviyormusun diye soruyorum.

— Hoşuma gidiyor, onunla konuşmaktan zevk duyuyorum, fakat sevmeğe gelince...

— Kâfi. Hoşuna gidiyor, hem de çok hoşuna gidiyor. Bu böyle başlar... Ve bir gün artık onun hoşuna gitmezsin. Bu böyle biter.

— Sen ne söylediğini bilmiyorsun.

— Beni dinle anne, vaziyet çok vahim, bilhassa senin için çok vahim. Bırak da konuşayım.

— Konuş, fakat annenle konuştuğunu unutma.

— Çocuk değilsin anne. Bir kere hafızanı topla. Bundan üç sene evvel bana ne söylediğini hatırlıyor musun?

— Hatırlamıyorum, her halde annene hürmet etmeni söylemişimdir.

— Hayır. Bana: «Oğlum dedin yirmi yaşına giriyorsun. İkimizde yalnız yaşıyoruz; baban yok, sana ben babalık edeceğim.

— Hatırladım.

— Devam ettin: «eğleneceksin, gezeceksin, çapkınlık edeceksin. Bunların hepsi hakkındır. Seni serbest bırakacağım, hiç bir şeyine karışmıyacağım. Mümkünü olduğu kadar her yaptığına göz yumacağım. Fakat çileden çıktığını, münasebetsizlik yapmak üzere olduğunu anladığım anda müdahale edeceğim. O zaman karşında bir anne değil, bir abla, bir arkadaş göreceksin.» İşte bana bunları söyledin. Bu sözlerin bana çok dokundu ve ben de sırasında sana karşı ayni suretle davranmak kararını verdim. İşte sırası geldi. Altı aydan beridir göz yumuyorum. Bugün artık yummuyacağım. Dikkat et anne.

— Neye dikkat edeyim?

— Murada.

— Gene mi?

— Evet.

— Sana yemin ederim ki bir şey yok.

— İnanırım. Fakat mesele

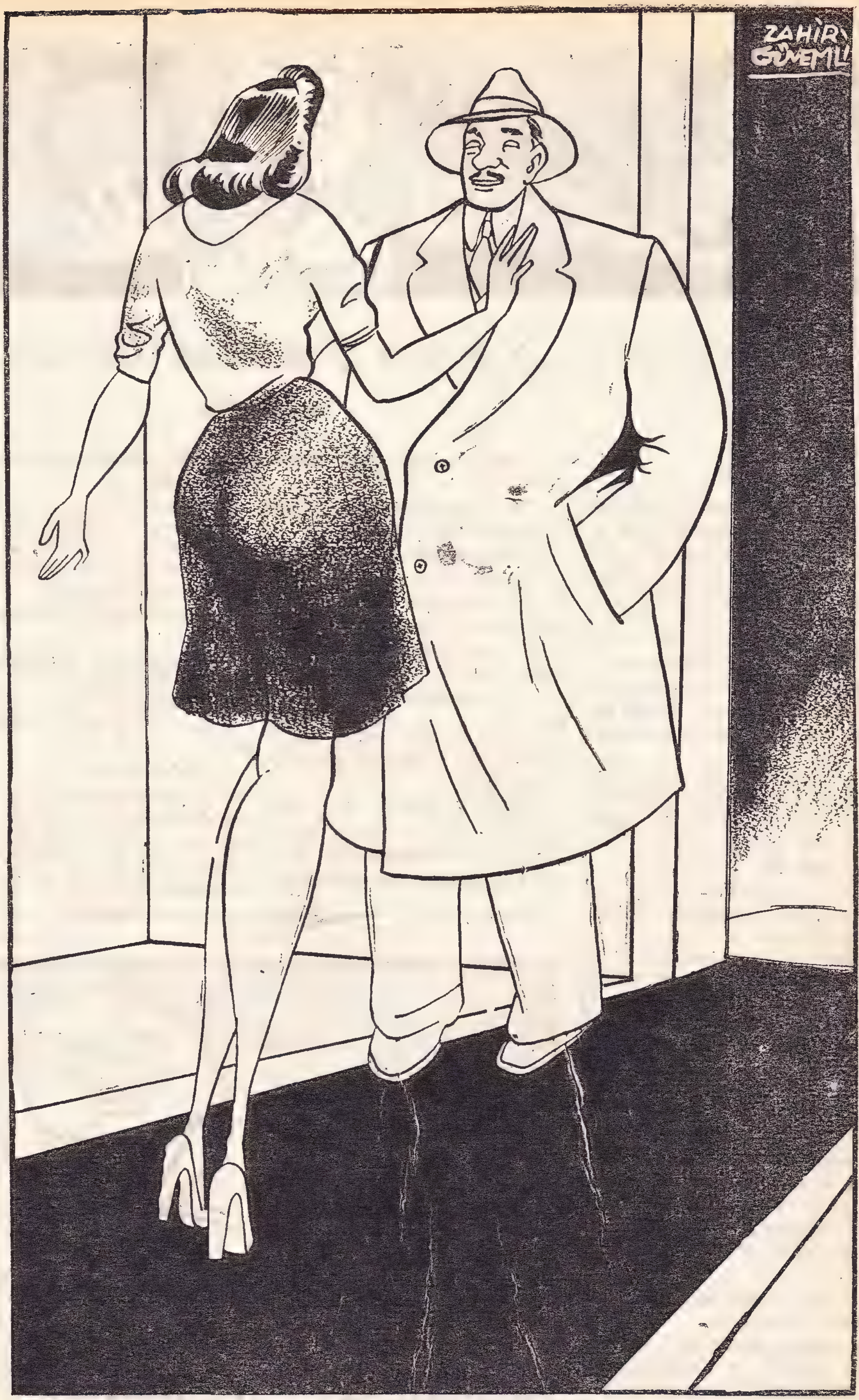

Hizmetçi — **Evde ne bay var ne bayan..**
Misafir — **Aman ne güzel tesadüf!..**

bundan ibaret değil... Rica ederim sözümü kesme... Çok nazik bir mesele üstündeyiz. Konuştuğun zaman sıkılıyorum. İnkâr etmen bana itiraf gibi geliyor. Ağzını açma, önüne bak. Hayatını, ahlâkını ben senden çok daha iyi bilirim. Sen şımartılmış bir genç kızdın. Babamla evlendin, evlenir evlenmez de pişman oldun. Bereket versin babamın ömrü uzun sürmedi. Evlendikten üç ay sonra öldü. Altı ay sonra da ben doğdum. Babamı sevemedim, nefret etmem için de sebep yok. Babam, kendisine hiç bir şey borçlu olmadığım bir yabancıdır.

— Hayatını borçlusun.

— Doğru... Fakat onun yerinde kim olsaydı beni dünyaya getirirdi. Ona hiç bir şey borçlu değilim. Sana gelince, beni sen büyüttün, sen terbiye ettin... Bugün hayatta yalnız değilsin, ben varım. Seni yalnız bırakmıyacağım.

— Ne yapacaksın?

— Evlâtlık vazifemi. Korkma hürriyetine engel olacak değilim. On yedi yaşında dul kaldın. Bugün otuz altı yaşındasın. Hayatta benden başka kimsen yok. Zenginsin ve çok güzelsin. Kalbini istediğine hasretmekte serbestsin, ancak...

— İleri gidiyorsun!..

— Evet, ileri gidiyorum. Bir evlâdın, annesine böyle şeyler söylemesi ayıptır.

— Elbette ayıptır.

— Hayır anne, ayıp değildir, ayıp olmamalıdır. Sen bana metreslerimden bahsettiğin zaman ben kızıyor muyum...

— Devam edersen odadan çıkıp giderim.

— Biraz daha dinle. Ben senin verdiğin nasihatleri dinledim, hiç bir zaman sözünden çıkmadım. Beni ikaz ettiğin zamanlar sana teşekkür ettim. Sen de bugün beni dinle, benim sözümden çıkma, seni ikaz ettiğim için bana teşekkür et: Açık söylüyorum: Muratla dile geldin. Hakkınızda dedikodu yapıyorlar. Ya onunla rabıtanı kes veya gizlen.

— Kerim!.

— Sözümü bitirmedim. Murat güzel erkektir, fakat ahlâksızdır, kadın düşkünüdür... Onun kurduğu ağa düşen her kadın sonunda bedbaht ve rezil olmuştur... Onunla görüşme.

— Sana aramızda bir şey yok diyorum.

— İnanıyorum. Fakat bugün inanmam kâfi değil.

— Canın isterse.

— Şimdi sana son bir söz daha söyliyeyim anne. Eğer bir gün birinin ağzından, sana ve Murada dair tek kelimelik bir imâ duyacak olursam, bu imâyı yapan kim olursa olsun döveceğim... Bu bütün bütün rezalet olacak... Sen Murada lâyık bir kadın değilsin... Senin adını da onun aşk fihristine yazdırmak istemiyorum..

Kapı vurulur, hizmetçi haber verir:

— Bay Murad geldi!

Bayan Şahende başından şapkasını çıkarır:

— Biraz başı ağrıyordu yattı dersin...

Bayan Şahende divana uzanır. Kerim eline gazetesini alır, okur.

Öleceksen
ÖL!..

Şakanın Şakadan Romanı

Yazan : SİS

— 2 —

«Sizden merhum ceddinizin imzasını veya mühürünü de istiyoruz. Yapacağımız afiş resminin altına: — Ben de dedemin kullandığı diş macununu kullanıyorum — diye yazarsanız çok memnun oluruz. Cevabınızı dört gözle bekliyoruz.»

Pertev, Keşfi Vurduymazı Adaya götürmek üzere geldiği zaman kapıyı duvar buldu. Kapıcı:

— Biraz evvel bir mektup aldı, okudu, okuduktan sonra deli gibi sokağa fırladı, bu mektuba çok sevindi.

— Alâ, alâ.

— 2 —

— Sizinle görüşmek istiyorum efendim!

Meryem bu yabancıyı misafir odasına almış, Zarif Şıksın da karşılamıştı.

— Buyurunuz.

— Sizinle görüşmek istiyorum. Emniyeti suiistimal ettiniz.

— Her halde istemiyerek etmiş olacağım. Oturunuz. Mesele nedir? Evvelâ sizi teprik edeyim, sıhatınızın fevkalâde olduğu yüzünüzden belli. Kendinizi toplamışsınız... Sizi ölümden kurtardığım anları unuttunuz bile..

— Ne demek istediğinizi, imanızı anlıyorum...

— Hayır. Karınıza sahip olmak hakkınızdır. Kendisi burada değil, rahat rahat konuşa bilirim. Siz karınızı alıp giderseniz, ben serbest kalırm, bu iyi olur. Siz sözünüzde durur, kendinizi öldürürseniz, bu da iyi olur. İşin kötüsü bugünkü vaziyet, bu kararsızlık... Evlisiniz, karınızı bana yüklüyorsunuz, bu kadın dul değildir, ben evlenemem... Kötülük burada.

— Müsaade ediniz. Size kendimi öldüreceğim dedim, söz verdim, fakat zaman tayin etmedim.

— Her halde artık ölümü düşünmediğinize eminim.

— Bilâkis, her zamandan fazla düşünüyorum. Otuz saniyelik bir iş bu. Bir gün gene gelip kapuma: «Öleceksen Öl!» ihtarını yapıştırırken kapıcı size: Öldü! diyecek.

— Anlamadım, ne ihtarı? Ben size hiç bir zaman öleceksen öl! demedim... Eğer bunu söyliyen biri varsa, bu her halde ben değilim.

— Öyleyse karınız.. Şey... affedersiniz!. Benim karım. Neyse bunun ehemmiyeti yok. Ben size daha mühim bir şey sormağa geldim: Dedelerimin resimleri nerede?

— Ne resimleri?

— Emniyet sandığından çıkardığınız ve muhafaza edeceğinizi vadettiğiniz resimler... Şu mektubu okuyunuz.

— Ben bu ıtrıyat fabrikasını tanımam.

— Tanımazsınız da resimleri nereden biliyorlar?

— Ne bileyim ben.

— Her halde birine söylediniz.

— Söylemişimdir.

— Kime söylediniz.

— Aman artık sualleriniz canımı sıkıyor. Sizi hayata kavuşturdum, şimdi de bana kafa tutuyorsunuz. Yolda aç bir köpek bulursunuz, evinize alırsınız, karnını doyurursunuz, yıkarsınız, o durup dinlenmeden etrafı pisletir.. Tevekkeli: Besle kargayı oysun gözünü! demişler. Hemen çıkıp gidiniz, yoksa bir tekme vurup ben sizi kapı dışarı ederim...

— Öldürseniz daha iyi... Öleceksen öl artık! demekten kurtulursunuz ,

— Öl veya ölme, kanı başıma sıçratıyorsunuz... Dedelerinizin resimlerini sattım. Tarihî tefrikalar da işe yaramıyordı, bir ıtrıyat fabrikası reklâm yapmak üzere aldı. Var mı diyeceğiniz?..

— Anlaşıldı, size rahat batıyor. Karımın evinizde oturdu-

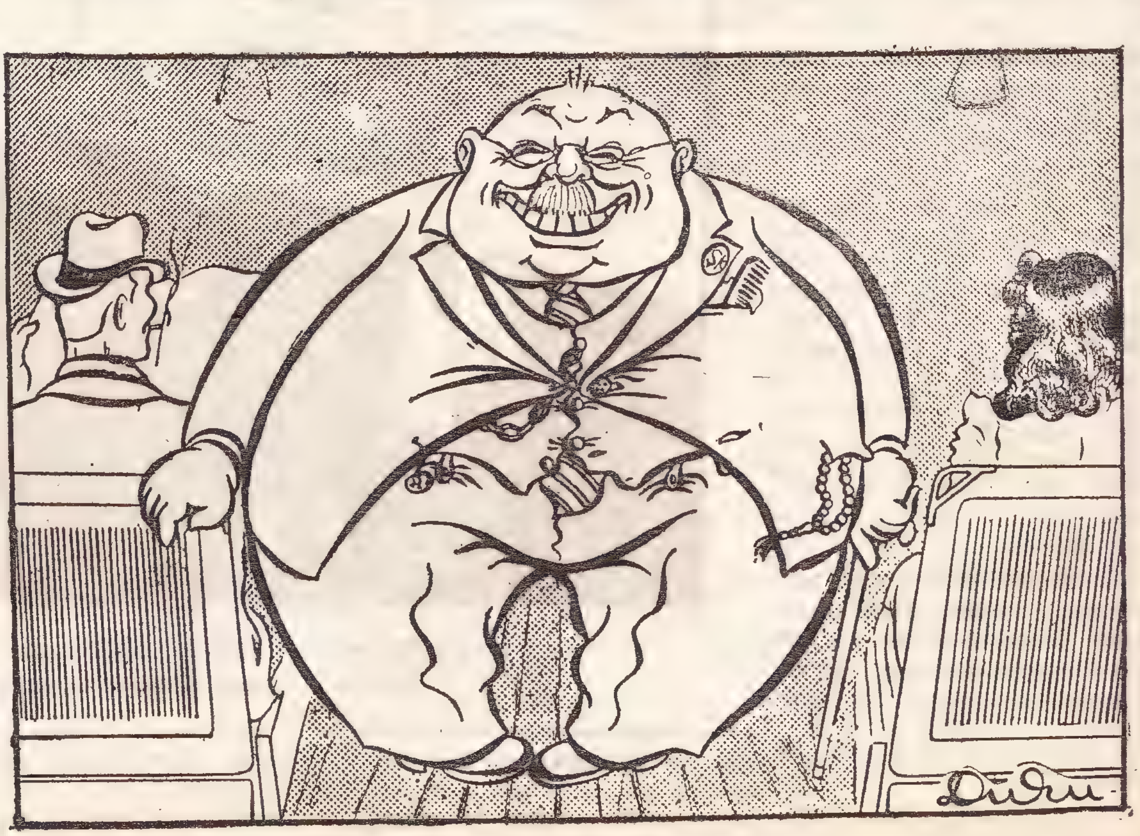

Tramvaylarda oturacak yerler kalktıktan sonra

— Bundan sonra ben de rahat rahat tramvaya bineceğim...

ğunu unutmayınız, cürmu meşhud yaptırıp sizi mahkemeye vere bilirim.

— Ne yaparsanız yapınız. Dedelerinizin resimleri diş macunu ilânı olacak. Onlar da otuz iki dişlerini gösteren resim çıkartmasaydılar.

İki adam gırtlak gırtlağa geleceklerdi. Zarif Şıksın, Vurduymazın kafasına atmak üzere bir tabak kapmıştı. Bu sırada Salamon kapıyı çaldı.

Meryem açtı. Salamon parmağını dudaklarına götürdü: «sus!» işareti verdi. Kavgayı dinledi.

— Yirmi gündür hayatımı zehirlediğiniz kâfi değilmiş gibi birde gelmiş resim arıyorsunuz.

— Sattınız.

— Siz satsa idiniz ne olacaktı sanki..

— Ben kendi malımı satacaktım, sizse bir bezirgân gibi...

Bu söz üzerine Salamon girdi. Ellerini uğuşturarak bütün nezaketile söze karıştı:

— Bu da ne demek efendim.. Olur şey değil efendim... Sizin gibi iki asil, kibar, zarif, şık kimseler kavga eder mi hiç?.. Siz anlaşmak için yaratılmış iki insansınız. Krınız bile müşterek!.. Bereket versin sözlerinizi kimse duymadı. Mesele nedir?

Mesele nedir?.. Bu suali herkesin ağzından duyabilirsiniz. Her meraklı insan, bir münakaşa duyduğu zaman meselenin ne olduğunu sorar...

Vurduymaz cevap verdi:

— Dedelerimin resimlerini aklıyacaktı. Halbuki bu resimler, dedelerimin temiz dişli olduklarını ilâleme ispata yarıyacak.

Zarif:

— Evet dedi, doğru. Ben ise.. Salamon sözü kesti:

— Siz ise resimleri bir arkadaşınıza verdiniz. O resimleri bulur ve geri alırız. Madamki Bay Vurduymaz dedelerinin dişlerinin halka teşhir edilmesini istemiyor, çaresine bakarız.

— Ha şöyle.. İnsan gibi konuşan birini buldum nihayet.

Salamon devam etti:

— Bir anlaşmamazlık oldu. Esasen bu meselede hep anlaşmamazlıklar var. Bay Vurduymaz yarın sabah saat sekizde buraya gelir misiniz?

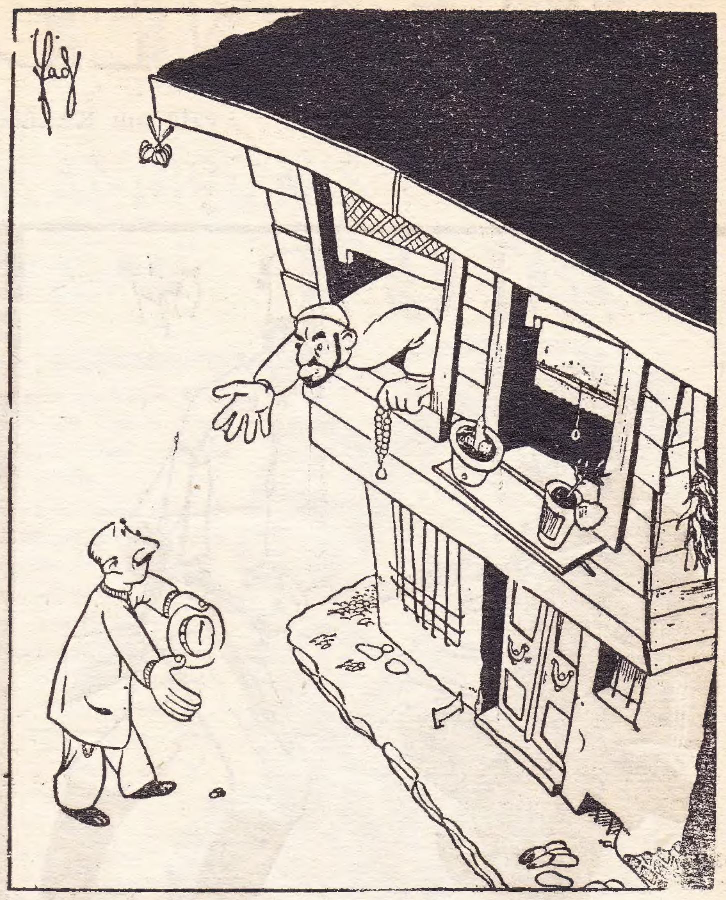

Bobstiller

— Yahu ezan vakti geçiyor gelsene.

— Gelemem, benim oğlan cübbemi giyip sinemaya gitmiş!..

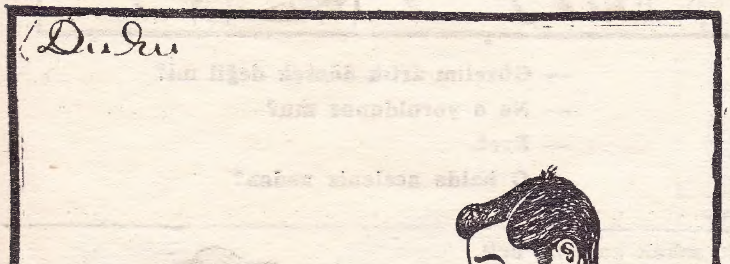

— Dün kozmoğrafya dersinde yıldızlar anlatılırken sen sinemada imişsin..

— Ne yapayım efendim, öğretmenin sözlerinden bir şey anlamadım da yıldızları gözlerimle görmeğe gittim!..

— Gelirim. Verecek misiniz?

— Ne vereceğimi bilmem. Yalnız resimlerin nerede olduğunu öğreneceğim. Klişelerinin yapılıp yapılmadığını söyliyeceğim. Şimdi el sıkışalım ve barışalım.

Birbirlerinin ellerini sıktılar. Vurduymaz gitti.

Zarif Salamona sordu:

— Ne var ne yok!

— Bugün Vurduymaza dünden çok daha muhtacız. Bu sırada onu kızdırmanın mânası var mı ya?.. Oturunuz! Etrafımda dönüp durmayınız. Size söyliyeceklerimi kulağınıza küpe yapınız. Biraz uzun sürecek. İyi dinleyin, kelime kaçırmayın.

Bir: Şakıbülbül saz heyeti bizi tongaya bastırdı.

Bugün artık öğrendim, düğün günü heyetin reisi aramızda imiş. «Kebap dumanı lokantası»ında masamıza davet ettiğimiz adam meğer onların reisi imiş.

O geceden beri Vurduymazdan ayrılmıyor. Onu bir dakika bile yalnız bırakmıyor. Ne zaman muvaffak olmımıza ramk kaldı ise, işi derhal bozuyor.

Bugün yapılacak bir tek şey var: Keşfi Vurduymazı o adamın nüfuzundan kurtarmak. Beni dinliyor musunuz?

— Dinliyorum, dinliyorum.

— Ben dün bütün gece bunu düşündüm. Zihnimi hep buna yordum. Keşfi Vurduymazı alıp götürmeliyim, götürmelisin, götürmeliyiz. Amma nasıl? Itrıyat fabrikasının sahibi dostumdur. Resim meselesini ben ona haber verdim ve o mektubu ona ben yazdım. Bunun üzerine soluğu burada aldı.

— Sahi mi?

— Yok yalan. Resimleri siz bana verdiniz, resimler bende. Yarın buraya gelecek, ben de resimleri bulduğumu, reklâm olarak kullanılmıyacağını ancak ıtrıyat fabrikasının sahibini görmesi lâzım geldiğini söyliyeceğim. Itrıyat fabrikasının sahibi Lemi burada değil.

— Nereden biliyorsun?

— Bildiğim falan yok yahu. Itrıyat fabrikasının sahibini de tanımam. Amma mektubu ben yazdım. Keşfi pek tabii olarak bay Lemiyi görmek istiyecek, Bursada olduğunu söyliyeceğim. Bursaya gideceğiz. Bu suretle Şakıbülbülün İstanbulda ağzı açık kalacak.

— İyi, iyi amma neden Bursaya gidiyoruz?

— Devam edecektir —

30 SENEDENBERİ...

Değişenler

1910 yılı KALEM koleksiyonundan

Değişmiyenler

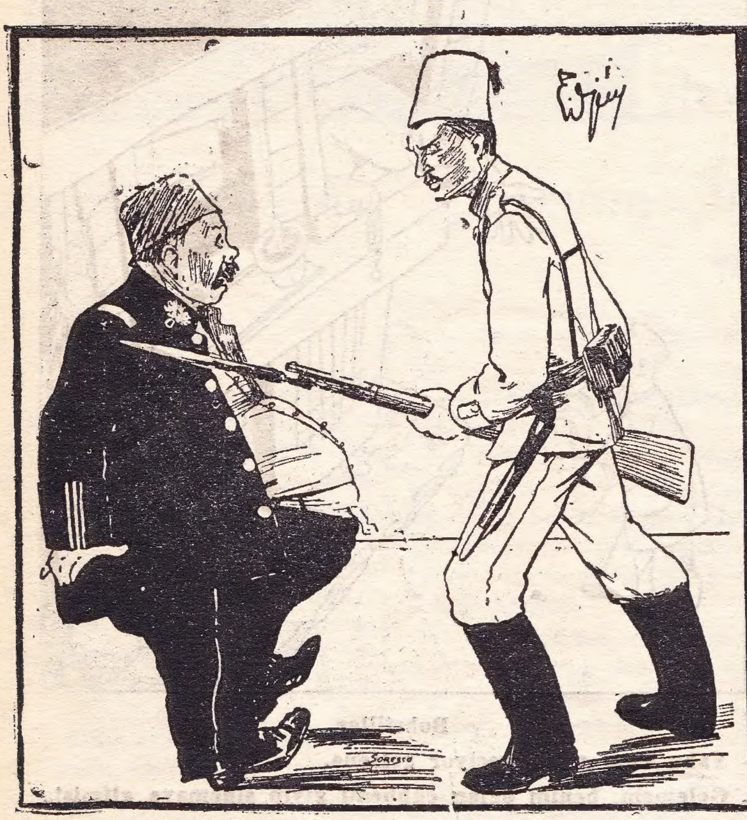

— Bana bak mektepli misin alaylı mı?..
— Arslanım, yiğitim ben sizin hekiminiz değil miyim?
— Ben hekim mekim tanımam alaylı mısın?
— Alaylıyım yavrum alaylı!.. Hiç mektepli doktor olur mu?!..

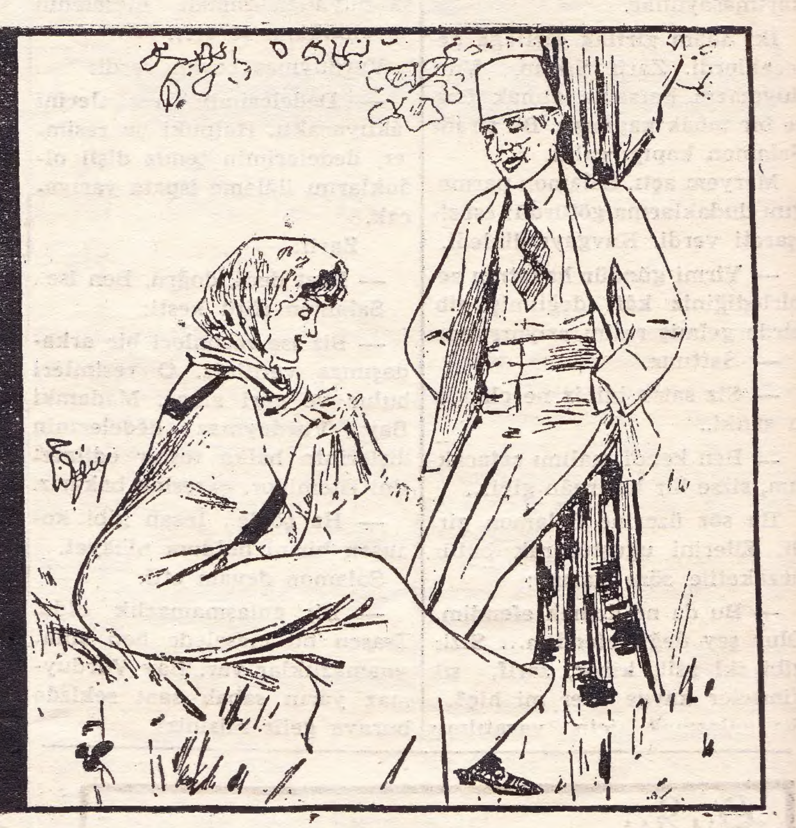

— Güzelim artık dönsek değil mi?
— Ne o yoruldunuz mu?
— Evet.
— O halde aceleniz neden?

ŞEN FIKRALAR

Kadının Fendi

Kadınların fendine dair bir kitap yazmıştı. Bu kitaba kadınların yapabilecekleri bütün kurnazlıkları kaydettiğine kanidi.

Bir gün kitabını cebine koydu, ahbaplarından birine misafir gitti. Adam evde yoktu, karısı karşıladı:

— Oturunuz dedi, öğle yemeğine gelir!

Adam oturdu ve kadınların fendine dair yazdığı eseri okumağa başladı.

— Nedir okuduğunuz?

Adam anlattı. Kadın güldü:

— Bu kitapta kadının yapabileceği her kurnazlık var mı diyorsunuz?

— Var ya.

— Olamaz.

— Pekâlâ da oldu.

İş inada binince kadın adama yaltaklanmağa başladı, o kadar fazla yaltaklandı ki, adam kadının boynuna sarıldı.

Tam bu sırada kapı çalındı.

— Kocam geldi dedi, çabuk şu dolaba gir!

Adam telâşla dolaba girdi, kadın dolabı kilitledi, anahtarı aldı, sokak kapısını açtı.

Biraz sonra karı-koca oturdular. Kadın tavuk getirdi, lâdes kemiğini kocasına uzattı:

— Haydi lâdes tutuşalım! dedi.

Lâdes tutuştular ve yemeklerini yemeğe başladılar. Biraz sonra kadın:

— Bugün başıma ne geldi bilsen! dedi.

— Ne geldi?

— Bir adam geldi, seni sordu. Ben de içeri aldım. Bunu fırsat bilen ahlâksız bana taaruz etti.

— Sahi mi söylüyorsun?

— Elbette sahi söylüyorum. Onu şu dolaba kilitledim, inanmazsan al şu anahtarı, aç.

Adam dolapta zangır zangır titrerken kadının kocası anahtarı aldı, kadın haykırdı:

— Lâdes!..

Kocası anahtarı fırlatıp attı:

— İlâhi karıcığım, ödümü patlattın!.

Bunu bir lâdes oyunu sanan adam karnını doyurduktan sonra çıkıp gitti. Kocası gidince kadın dolabı açtı:

— Nasıl dedi, kitabında bu var miydi?.

Kadının her fendi kaleme gelmez, kitaplara sığmaz!..

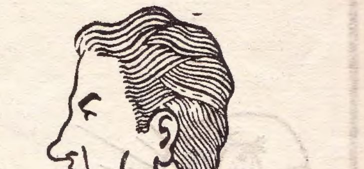

Yazık oldu Süleyman efendiye Bir mısra ile meşhur olup Yahya Kemale rekabet eden bir şair: Orhan Veli.

ECNEBİ *Karikatürleri*

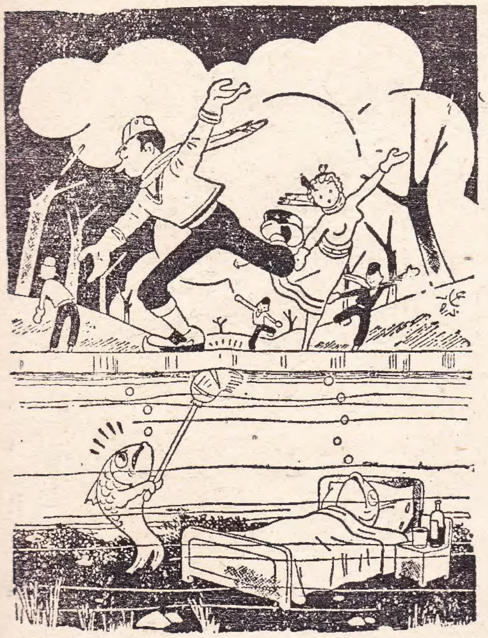

— Hepiniz Allahtan bulun inşallah; burada sükûnete muhtaç bir hasta var...

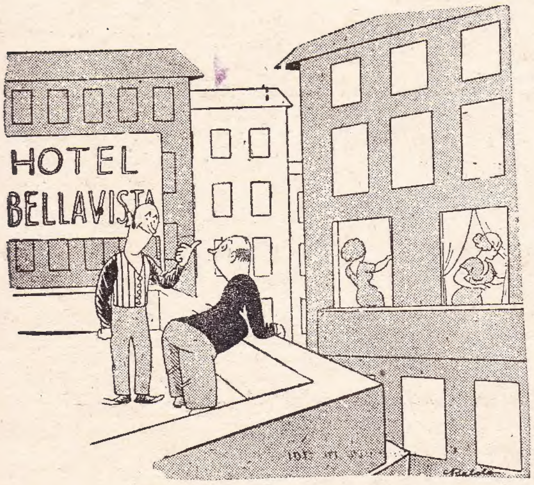

— Bu otelden hiç bir yer görünmediği halde, ne diye ismini «Güzel manzara oteli» koymuşlar...

— Hava kararınca karşıki evin pencerelerine bir bakın, anlarsınız bayım

---

Umum Neşriyat Md. M. Faruk
Basıldığı yer:
Yeni Mecmua Matbaası

EN SON GÜZELLİK TEDBİRLERİ !

HAVALANDIRILMIŞ
YENİ PUDRA

1 On cazip renk...hepsi de Parisin son modası. Kutunun ortasındaki delikten görebilirsiniz.

2 Evvelce mümkün olduğu tasavvur edilemiyen daha hafif daha ince bir pudra: (havalandırılmış) : dır.

3 Yeni ve nefis koku adeta Fransanın Midi havalesindeki çiçekleri koklamış hissini bulacaksınız.

4 Bütün gün sabit durur çünki "Krema köpügü" ile karıştırılmıştır.

5 Güzel "Finimat" rüzgâr ve yagmurdan veya terlemeden kattiyen müteesir olmaz.

6 Büyük modelde yeni ve cazip kutu.

Satın almazdan evvel
HAKİKİ RENGİNİ
GÖREBİLİRSİNİZ
Kutunun ortasındaki delikten bakınız.

EMSALSIZ GÜZELLİKTE BİR TEN

Bayanların nazarı dikkatine:

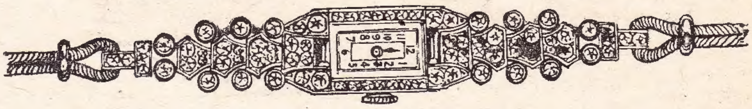

1940 MODELİ
ARLON

Safi plâtin ve pırlantalı lüks kadın saatleri gelmiştir. Bu saatler en müşkül pesend bayanları da tatmin etmektedir. Kıymetli bir saat almadan evvel muhakkak ARLON saatlerini görünüz.
Satış deposu: İstanbul Sultanhamam Camcıbaşı han 1 ci kat.

RADYOLİN
İLE SABAH, ÖĞLE ve AKŞAM
Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi fırçalayınız.

TARİHTEN ÇİZGİLER

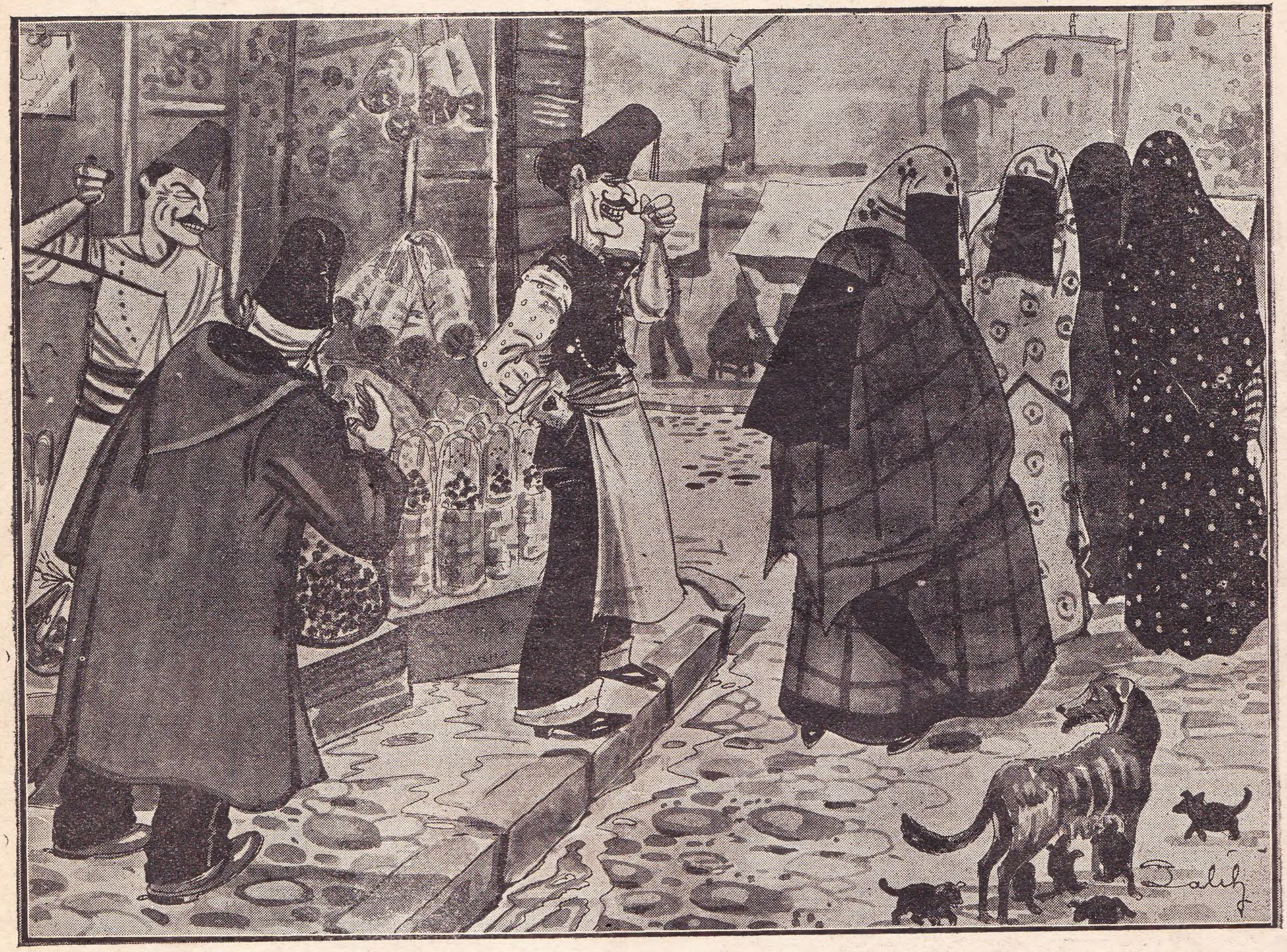

— Baksana bana; huu yemişçi... İçimizde iki canlı var; çilek kokusu burnuna hoş gelmiştir. Şuradan bir tane ver de ağzına atıversin! Hem sevabı azimi vardır...

— Bu yaşta mı büyük valde?...

— A... A... Adamın zoruna bak ayol, bana ne diye büyük valde diyorsun;. Büyük zelzelede daha ufacıktım. Rahmeyli babam birinci Hatimi indirmişti bana... Kafa kâğıdımı göstereyim de bak... Haydi ver irisinden bir tane; doğacak çocuk kısmetli olsun, kız olursa çilek gibi koksun.. Bana olmuş kızlara olmuş senin ne üstüne vazife?...

EVVEL ZAMAN

Bana ne oldu ?

Geçen gün İstanbulun karanlık sokaklarında bir dostla yürürken, dost:

— Evvel zamanda başımdan geçen bir vakayı hatırladım dedi. Evvel zaman içinde de İstanbul sokakları böyle karanlıktı; herkes fenerle gezerdi.

Bir gece çok geç vakit eve giderken karşımda iki yana sallanan bir gölge peyda oldu.

Duraladım. Bir ses yükseldi:

— Korkmayın, bir tek şey soracağım. Islık çalmasını bilir misiniz?..

— Bilirim! dedim.

Adam elini kaldırdı, bir evin ikinci katını işaret etti:

— Ben dedi burada oturuyorum... Böyle geç geldiğim zaman, ıslıkla:« Bana ne oldu da ben bilemem» şarkısını çalarım, karım pencereden açıp anahtarı atar. Bu gece fazla içmişim, ağzım kuru, ıslık çalamıyorum. Lûtfen siz çalar mısınız?

— Hay hay! dedim.

«Bana neoldu da ben bilemem»i ıslıkla çalmağa başladım. Pencere açıldı ve başımdan aşağı bir kova su döküldü.

Arkadan bir kadın sesi duyuldu:

— Bu saatte eve gelen işte böyle karşılanır!.

Kısasa kısas

Biri sakallı, diğeri sakalsız iki arkadaş konuşuyordu:

— Hatırlarsın tabiî, vaktile benim de, senin gibi pis bir sakalım vardı... Fakat ben senin gibi bırakmadım tıraş edip çıktım...

— Hatırlarsın tabiî, vaktile benim de senin gibi bet bir suratım vardı... Sakal bırakıp, çirkinliğimi örttüm...